

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 77

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 54

23 marca 2011

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej 1
- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 283/2011 z dnia 22 marca 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 633/2007 w zakresie przepisów przejściowych, o których mowa w art. 7 ⁽¹⁾ 23
- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 284/2011 z dnia 22 marca 2011 r. ustanawiające specjalne warunki i szczegółowe procedury dotyczące przywozu przyborów kuchennych z tworzyw poliamidowych i melaminowych pochodzących lub wysłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong 25

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 285/2011 z dnia 22 marca 2011 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw ... 30

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DECYZJE

2011/177/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 2 marca 2011 r. zmieniająca decyzję 2008/458/WE ustanawiającą zasady wykonania decyzji nr 575/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej Europejski Fundusz Powrotów Imigrantów na lata 2008–2013 jako część programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi” w odniesieniu do systemów zarządzania i kontroli państw członkowskich, zasad zarządzania administracyjnego i finansowego oraz kryteriów kwalifikowalności wydatków na realizację projektów współfinansowanych ze środków Funduszu (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 1159) 32

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 282/2011

z dnia 15 marca 2011 r.

ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

(wersja przekształcona)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 397,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniu Rady (WE) nr 1777/2005 z dnia 17 października 2005 r. ustanawiającym środki wykonawcze do dyrektywy 77/388/EWG w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾ należy wprowadzić szereg istotnych zmian. Mając na uwadze względy przejrzystości i racjonalizacji, rozporządzenie to powinno ulec przekształceniu.

(2) Dyrektywa 2006/112/WE zawiera zasady dotyczące podatku od wartości dodanej (VAT), które w pewnych przypadkach są przedmiotem interpretacji państw członkowskich. Przyjęcie wspólnych przepisów wykonawczych do dyrektywy 2006/112/WE powinno zagwarantować, że stosowanie systemu VAT będzie w większym stopniu zgodne z celem rynku wewnętrznego w przypadku powstania rozbieżności w stosowaniu dyrektywy, które są niezgodne z należytym funkcjonowaniem takiego rynku wewnętrznego, lub w przypadku ryzyka wystąpienia takich rozbieżności. Niniejsze środki wykonawcze staną się wiążące prawnie od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i nie mają wpływu na ważność przepisów ani interpretacji, przyjętych uprzednio przez państwa członkowskie.

(3) W niniejszym rozporządzeniu należy uwzględnić zmiany wynikające z przyjęcia dyrektywy Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do miejsca świadczenia usług ⁽³⁾.

(4) Podstawowym celem niniejszego rozporządzenia jest zapewnienie jednolitego stosowania obecnego systemu VAT, poprzez określenie przepisów wykonawczych do dyrektywy 2006/112/WE, w szczególności w odniesieniu do podatników, dostawy towarów i świadczenia usług oraz miejsca transakcji podlegających opodatkowaniu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określonej w art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu. Przyjęcie rozporządzenia, jako wiążącego i mającego bezpośrednie zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich, w sposób najpełniejszy zapewnia jednolite stosowanie.

(5) Niniejsze przepisy wykonawcze zawierają przepisy szczególne dotyczące niektórych zagadnień związanych ze stosowaniem, a ich zadaniem jest zapewnienie jednolitego traktowania na terenie całej Unii wyłącznie tych szczególnych przypadków. Dlatego też nie są one rozstrzygające w innych przypadkach, a z uwagi na nadane im brzmienie ich zakres stosowania powinien być interpretowany w sposób zawężający.

(6) W przypadku gdy osoba niebędąca podatnikiem zmienia swoje miejsce zamieszkania, przenosząc nowy środek transportu, lub też gdy nowy środek transportu wraca do państwa członkowskiego, z którego pierwotnie dokonano jego dostawy zwolnionej z VAT na rzecz osoby niebędącej podatnikiem, która zwraca ten środek transportu, należy wyjaśnić, że takie przemieszczenie nie stanowi wewnątrzwspólnotowego nabycia nowego środka transportu.

(7) W przypadku niektórych usług wystarczające jest wykazanie przez usługodawcę, że odbiorca tych usług – będący podatnikiem lub nie – ma siedzibę poza Wspólnotą, aby świadczenie takich usług nie było objęte zakresem zastosowania VAT.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 288 z 29.10.2005, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 44 z 20.2.2008, s. 11.

- (8) Należy doprecyzować, że nadanie numeru identyfikacyjnego VAT podatnikowi świadczącemu usługi do innego państwa członkowskiego lub otrzymującemu usługi z innego państwa członkowskiego, w których przypadku zobowiązanym do zapłaty VAT jest wyłącznie usługobiorca, nie narusza prawa tego podatnika do korzystania z nieopodatkowania dokonywanych przez niego wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów. Niemniej jednak, gdy podatnik przekaze dostawcy swój numer identyfikacyjny VAT w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, w każdym przypadku uznaje się, że postanowił poddać te transakcje opodatkowaniu.
- (9) Dalsza integracja rynku wewnętrznego prowadzi do zwiększonego zapotrzebowania na współpracę transgraniczną między podmiotami gospodarczymi mającymi siedziby w różnych państwach członkowskich oraz rozwój europejskich ugrupowań interesów gospodarczych (EUIG), utworzonych zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2137/85z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie europejskiego ugrupowania interesów gospodarczych (EUIG) ⁽¹⁾. W związku z tym należy wyjaśnić, że EUIG są podatnikami, w przypadkach gdy odpłatnie dokonują dostaw towarów lub odpłatnie świadczą usługi.
- (10) Należy wyraźnie zdefiniować usługi restauracyjne i cateringowe, dokonać między nimi rozróżnienia i precyzyjnie określić odpowiednie traktowanie tych usług.
- (11) W trosce o większą przejrzystość należy sporządzić wykazy transakcji uznawanych za usługi świadczone drogą elektroniczną, przy czym wykazy te nie powinny mieć charakteru ostatecznego ani wyczerpującego.
- (12) Konieczne jest, z jednej strony, ustalenie, że transakcja, która polega wyłącznie na montażu różnych części maszyny dostarczonych przez usługobiorcę, powinna być traktowana jako świadczenie usług oraz, z drugiej strony, konieczne jest określenie miejsca świadczenia takiej usługi, gdy jest ona świadczona na rzecz osoby niebędącej podatnikiem.
- (13) Sprzedaż opcji jako instrumentu finansowego powinna być traktowana jako świadczenie usług odrębnych od transakcji podstawowych, z którymi związana jest taka opcja.
- (14) Aby zapewnić jednolite stosowanie zasad dotyczących miejsca dokonania transakcji podlegających opodatkowaniu, należy wyjaśnić pojęcia, takie jak: siedziba działalności gospodarczej podatnika, stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, stałe miejsce zamieszkania oraz zwykłe miejsce pobytu. Stosowanie możliwie jak najbardziej precyzyjnych i obiektywnych kryteriów powinno ułatwić stosowanie tych pojęć w praktyce; należy przy tym uwzględnić orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości.
- (15) Należy przyjąć przepisy zapewniające jednolite traktowanie dostaw towarów, w przypadku gdy dostawca przekroczył próg dotyczący sprzedaży na odległość ustanowiony dla dostaw do innego państwa członkowskiego.
- (16) Należy wyjaśnić, że to odległość pokonana przez środek transportu, a nie faktycznie pokonana przez pasażerów odległość na terytorium Wspólnoty, decyduje o tym, jaka część przewozu osób wykonywana jest na terytorium Wspólnoty.
- (17) W przypadku wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów państwo członkowskie nabycia powinno zachować prawo do opodatkowania tej transakcji, bez względu na sposób jej traktowania do celów VAT w państwie członkowskim rozpoczęcia transakcji.
- (18) Prawidłowe stosowanie przepisów regulujących miejsce świadczenia usług jest zasadniczo uzależnione od statusu usługobiorcy, będącego podatnikiem lub nie, oraz od charakteru, w jakim działa. Aby ustalić, czy usługobiorca ma status podatnika, należy określić, jakie dowody usługodawca powinien uzyskać od usługobiorcy.
- (19) Należy wyjaśnić, że w przypadku gdy usługi świadczone na rzecz podatnika są przeznaczone do użytku prywatnego, w tym do użytku prywatnego personelu usługobiorcy, nie można uznać, że usługobiorca działa w charakterze podatnika. Przekazanie usługodawcy przez usługobiorcę numeru identyfikacyjnego VAT wystarczy, by stwierdzić, że usługobiorca działa w charakterze podatnika, z wyjątkiem sytuacji gdy usługodawca posiada odmienne informacje. Należy również zapewnić, by pojedyncza usługa nabyta jednocześnie do celów związanych z działalnością gospodarczą, jak również wykorzystywana do celów prywatnych, podlegała opodatkowaniu tylko w jednym miejscu.
- (20) Aby precyzyjnie określić miejsce siedziby usługobiorcy, usługodawca powinien być zobowiązany do sprawdzenia informacji dostarczonych mu przez usługobiorcę.
- (21) Bez uszczerbku dla stosowania zasady ogólnej dotyczącej miejsca świadczenia usług na rzecz podatnika w przypadku gdy usługi są świadczone na rzecz usługobiorcy posiadającego miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w więcej niż jednym państwie, powinny istnieć zasady pomagające usługodawcy określić stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej usługobiorcy, na rzecz którego to miejsca usługa jest świadczona, z uwzględnieniem stosownych okoliczności. Jeżeli usługodawca nie może określić tego miejsca, powinny istnieć zasady umożliwiające sprecyzowanie obowiązków usługodawcy. Zasady te nie powinny mieć wpływu na obowiązki usługobiorcy ani ich modyfikować.
- (22) Należy również sprecyzować, w jakim momencie usługodawca musi określić status usługobiorcy, charakter, w jakim on działa, i miejsce, w którym się znajduje, bez względu na to, czy usługobiorca ten jest podatnikiem czy osobą niebędącą podatnikiem.
- (23) Bez uszczerbku dla ogólnego stosowania zasady dotyczącej nadużyć w odniesieniu do przepisów niniejszego rozporządzenia, należy jednak przypomnieć o jej zastosowaniu konkretnie w odniesieniu do niektórych przepisów niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199 z 31.7.1985, s. 1.

- (24) Niektóre specyficzne usługi, takie jak: przyznawanie praw do telewizyjnych transmisji meczów piłkarskich, tłumaczenie tekstów, usługi związane z ubieganiem się o zwrot VAT i usługi pośrednictwa świadczone na rzecz osoby niebędącej podatnikiem obejmują transakcje o charakterze transgranicznym lub nawet udział podmiotów gospodarczych prowadzących działalność gospodarczą poza terytorium Wspólnoty. Należy wyraźnie określić miejsce świadczenia tego rodzaju usług w celu zwiększenia pewności prawa.
- (25) Należy sprecyzować, do usług świadczonych przez pośrednika działającego w imieniu i na rzecz osoby trzeciej, który uczestniczy w świadczeniu usług zakwaterowania w sektorze hotelarskim, nie mają zastosowania szczególne zasady dotyczące świadczenia usług związanych z nieruchomościami.
- (26) W przypadku świadczenia różnych usług związanych z organizacją pogrzebu, stanowiących część pojedynczej usługi, należy przyjąć zasady określania miejsca świadczenia usług.
- (27) Aby zapewnić jednolite opodatkowanie świadczenia usług kulturalnych, artystycznych, sportowych, naukowych, edukacyjnych, rozrywkowych i podobnych, należy zdefiniować pojęcie wstępu na tego rodzaju wydarzenia i usługi pomocnicze związane z takim wstępem.
- (28) Konieczne jest wyjaśnienie sposobu traktowania usług restauracyjnych i cateringowych świadczonych na pokładzie środka transportu, w przypadku gdy przewóz osób odbywa się na terytorium kilku państw.
- (29) Zważywszy na fakt, że przepisy szczególnie odnoszące się do wynajmu środków transportu są uzależnione od czasu, w jakim środek ten pozostaje w posiadaniu lub w użyciu usługobiorcy, konieczne jest nie tylko ustalenie, jakie pojazdy należy uznać za „środek transportu”, ale także wyjaśnienie sposobu traktowania takiej formy świadczenia usług, w której kolejne umowy następują jedna po drugiej. Konieczne jest ponadto określenie miejsca, w którym środek transportu jest faktycznie oddawany do dyspozycji usługobiorcy.
- (30) W pewnych określonych okolicznościach przewidziane z tytułu obsługi płatności dokonywanych za pomocą karty kredytowej lub debetowej uiszczana w związku z daną transakcją nie powinna zmniejszać podstawy opodatkowania z tytułu tej transakcji.
- (31) Konieczne jest wyjaśnienie, że stawka obniżona może mieć zastosowanie do wynajmu namiotów, przyczep turystycznych i kempingowych zainstalowanych na polach kempingowych i wykorzystywanych do celów zakwaterowania.
- (32) Kształcenie zawodowe lub przekwalifikowujące powinno obejmować nauczanie pozostające w bezpośrednim związku z branżą lub zawodem, tak samo jak każde nauczanie mające na celu nabycie lub uaktualnienie wiedzy do celów zawodowych, bez względu na czas trwania kursu.
- (33) „Noble platynowe” powinny być wyłączone ze zwolnień mających zastosowanie do walut, banknotów i monet.
- (34) Należy sprecyzować, że zwolnienie obejmujące świadczenie usług w związku z importem towarów, których wartość jest włączona do podstawy opodatkowania tychże towarów, obejmuje usługi transportowe wykonywane w ramach zmiany miejsca zamieszkania.
- (35) Towary transportowane przez nabywcę poza terytorium Wspólnoty do wyposażenia, zaopatrzenia w paliwo lub ogólnego zaopatrzenia środków transportu używanych do celów niezwiązanych z działalnością przedsiębiorstwa przez osoby inne niż osoby fizyczne, takie jak podmioty prawa publicznego oraz stowarzyszenia, należy wyłączyć ze stosowania zwolnienia dotyczącego transakcji eksportu.
- (36) Aby zagwarantować jednolite praktyki administracyjne przy obliczaniu minimalnej wartości towarów do celów zwolnienia stosowanego przy wywozie towarów przewożonych w bagażu osobistym podróżnych, należy zharmonizować przepisy dotyczące takich obliczeń.
- (37) Należy sprecyzować, że zwolnienie dotyczące niektórych transakcji traktowanych jako eksport powinno mieć również zastosowanie do usług objętych procedurą szczególną dla usług świadczonych drogą elektroniczną.
- (38) Organ, który zostanie powołany na mocy ram prawnych konsorcjum na rzecz europejskiej infrastruktury badawczej (ERIC), powinien zostać uznany za organizację międzynarodową do celów zwolnienia z VAT dopiero po spełnieniu pewnych warunków. Należy w związku z tym określić warunki, których spełnienie umożliwi konsorcjum korzystanie ze zwolnienia.
- (39) Dostawy towarów i świadczenie usług na mocy porozumień dyplomatycznych i konsularnych lub realizowane na rzecz uznanych organizacji międzynarodowych lub określonych sił zbrojnych podlegają zwolnieniu z VAT z zastrzeżeniem pewnych ograniczeń i warunków. Aby podatnik dostarczający takie towary lub świadczący takie usługi z innego państwa członkowskiego mógł ustalić, czy warunki i ograniczenia dotyczące takiego zwolnienia są przestrzegane, należy ustanowić świadectwo zwolnienia.
- (40) Elektroniczne dokumenty przywozowe powinny również zostać dopuszczone przy korzystaniu z prawa do odliczenia, jeśli spełniają te same wymagania co dokumenty w formie papierowej.
- (41) W przypadku gdy dostawca towarów lub usługodawca posiadają stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego, w którym podatek jest należny, należy sprecyzować okoliczności, w jakich to stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej powinno być podmiotem zobowiązanym do zapłaty podatku.
- (42) Należy wyjaśnić, że podatnik mający siedzibę działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego, w którym należny jest VAT, musi być uznany za podatnika prowadzącego działalność gospodarczą w tym państwie członkowskim do celów obowiązku podatkowego, nawet jeśli ta siedziba nie uczestniczy w dostawie towarów lub świadczeniu usług.

- (43) Należy wyjaśnić, że każdy podatnik jest zobowiązany przekazać swój numer identyfikacyjny VAT, niezwłocznie po jego uzyskaniu, w przypadku niektórych transakcji podlegających opodatkowaniu, aby umożliwić sprawiedliwszy pobór podatku.
- (44) Należy określić wagi złota inwestycyjnego, które są powszechnie przyjęte na rynku złota, oraz wyznaczyć wspólny termin ustalania wartości złotych monet, aby zapewnić równe traktowanie podmiotów gospodarczych.
- (45) Z procedurą szczególną, która ma zastosowanie do podatników niemających siedziby na terytorium Wspólnoty, którzy świadczą usługi drogą elektroniczną na rzecz osób niebędących podatnikami mających siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Wspólnoty, powiązane są pewne warunki. Jeżeli warunki te przestają być spełniane, należy w szczególności wyjaśnić konsekwencje takiej sytuacji.
- (46) Pewne zmiany wynikają z dyrektywy 2008/8/WE. W zakresie, w jakim zmiany te dotyczą z jednej strony opodatkowania długoterminowego wynajmu środków transportu od dnia 1 stycznia 2013 r., a z drugiej strony – opodatkowania usług świadczonych drogą elektroniczną od dnia 1 stycznia 2015 r., należy sprecyzować, że stosowne przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie, począwszy od tych dat,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia środki wykonawcze do niektórych przepisów tytułów I–V oraz VII–XII dyrektywy 2006/112/WE.

ROZDZIAŁ II

ZAKRES STOSOWANIA

(TYTUŁ I DYREKTYWY 2006/112/WE)

Artykuł 2

Następujące transakcje nie są transakcjami wewnątrzwspólnotowego nabycia w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE:

- a) przemieszczenie nowego środka transportu przez osobę niebędącą podatnikiem przy zmianie miejsca zamieszkania, pod warunkiem że w momencie dostawy nie mogło być zastosowane zwolnienie przewidziane w art. 138 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE;
- b) powrotne przemieszczenie przez osobę niebędącą podatnikiem nowego środka transportu do państwa członkowskiego, z którego ten środek transportu został jej pierwotnie dostarczony przy zastosowaniu zwolnienia przewidzianego w art. 138 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 3

Bez uszczerbku dla art. 59a akapit pierwszy lit. b) dyrektywy 2006/112/WE świadczenie następujących usług nie podlega

opodatkowaniu, jeżeli usługodawca dowiedzie, że miejsce świadczenia takich usług określone zgodnie z rozdziałem V sekcja 4 podsekcje 3 i 4 niniejszego rozporządzenia znajduje się poza terytorium Wspólnoty:

- a) począwszy od 1 stycznia 2013 r. – usługa, o której mowa w art. 56 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2006/112/WE;
- b) począwszy od 1 stycznia 2015 r. – usługi wymienione w art. 58 dyrektywy 2006/112/WE;
- c) usługi wymienione w art. 59 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 4

Podatnik uprawniony do skorzystania z nieopodatkowania swoich transakcji wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów zgodnie z art. 3 dyrektywy 2006/112/WE zachowuje swoje uprawnienie, nawet jeżeli na mocy art. 214 ust. 1 lit. d) lub e) tej dyrektywy został mu nadany numer identyfikacyjny VAT w związku z otrzymanymi usługami, z tytułu których jest on zobowiązany do zapłaty VAT, lub w związku z usługami świadczonymi przez niego na terytorium innego państwa członkowskiego, z tytułu których VAT jest płatny wyłącznie przez usługobiorcę.

Niemniej jednak w przypadku gdy ten podatnik przekazuje ten numer identyfikacyjny VAT dostawcy w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, uznaje się, że skorzystał on z możliwości przewidzianej w art. 3 ust. 3 tej dyrektywy.

ROZDZIAŁ III

PODATNICY

(TYTUŁ III DYREKTYWY 2006/112/WE)

Artykuł 5

Europejskie Ugrupowanie Interesów Gospodarczych (EUIG), utworzone zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2137/85, które realizuje dostawy towarów lub świadczy usługi odpłatnie na rzecz swoich członków lub osób trzecich, uznaje się za podatnika w rozumieniu art. 9 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE.

ROZDZIAŁ IV

TRANSAKCJE PODLEGAJĄCE OPODATKOWANIU

(ARTYKUŁY 24–29 DYREKTYWY 2006/112/WE)

Artykuł 6

1. Usługi restauracyjne i cateringowe oznaczają usługi polegające na dostarczaniu gotowej lub niegotowej żywności lub napojów albo żywności i napojów, przeznaczonych do spożycia przez ludzi, wraz z odpowiednimi usługami wspomagającymi pozwalającymi na ich natychmiastowe spożycie. Dostarczanie żywności lub napojów lub żywności i napojów stanowi jedynie element większej całości, w której muszą przeważać usługi. Usługi restauracyjne polegają na świadczeniu takich usług w lokalu należącym do usługodawcy, podczas gdy usługi cateringowe polegają na świadczeniu takich usług poza lokalem usługodawcy.

2. Za usługi cateringowe i restauracyjne w rozumieniu ust. 1 nie uznaje się dostawy gotowej lub niegotowej żywności lub napojów albo dostawy gotowej lub niegotowej żywności i napojów, wraz z ich transportem lub bez niego, ale bez żadnych innych usług wspomagających.

Artykuł 7

1. Do „usług świadczonych drogą elektroniczną”, o których mowa w dyrektywie 2006/112/WE, należą usługi świadczone za pomocą Internetu lub sieci elektronicznej, których świadczenie – ze względu na ich charakter – jest zasadniczo zautomatyzowane i wymaga minimalnego udziału człowieka, a ich wykonanie bez wykorzystania technologii informacyjnej jest niemożliwe.

2. Ustęp 1 obejmuje w szczególności:

- a) ogólnie dostawy produktów w formie cyfrowej, łącznie z oprogramowaniem, jego modyfikacjami lub nowszymi wersjami;
- b) usługi umożliwiające lub wspomagające obecność przedsiębiorstw lub osób w sieci elektronicznej, takich jak witryna lub strona internetowa;
- c) usługi generowane automatycznie przez komputer i przesyłane poprzez Internet lub sieć elektroniczną w odpowiedzi na określone dane wprowadzone przez usługobiorcę;
- d) odpłatne przekazywanie prawa do wystawiania na aukcji towarów lub usług za pośrednictwem witryny internetowej działającej jako rynek *online*, na którym potencjalni kupujący przedstawiają swoje oferty przy wykorzystaniu automatycznych procedur oraz na którym strony są informowane o dokonaniu sprzedaży za pomocą poczty elektronicznej generowanej automatycznie przez komputer;
- e) pakiety usług internetowych oferujące dostęp do informacji, w których element telekomunikacyjny ma charakter pomocniczy i drugorzędny (to znaczy pakiety wykraczające poza oferowanie samego dostępu do Internetu i obejmujące inne elementy, takie jak strony, które umożliwiają dostęp do aktualnych wiadomości, informacji meteorologicznych lub turystycznych, gier, umożliwiają hosting witryn internetowych, dostęp do grup dyskusyjnych; itp.);
- f) usługi wyszczególnione w załączniku I.

3. Ustęp 1 nie obejmuje w szczególności:

- a) usług nadawczych radiowych i telewizyjnych;
- b) usług telekomunikacyjnych;

- c) towarów, w przypadku których zamawianie i obsługa zamówienia odbywają się elektronicznie;
- d) płyt CD-ROM, dyskietek i podobnych nośników fizycznych;
- e) materiałów drukowanych, takich jak książki, biuletyny, gazety lub czasopisma;
- f) płyt CD i kaset magnetofonowych;
- g) kaset wideo i płyt DVD;
- h) gier na płytach CD-ROM;
- i) usług świadczonych przez specjalistów, takich jak prawnicy i doradcy finansowi, którzy udzielają swym klientom porad za pomocą poczty elektronicznej;
- j) usług edukacyjnych, w ramach których treść kursu przekazywana jest przez nauczyciela za pomocą Internetu lub sieci elektronicznej (tzn. przez zdalne połączenie);
- k) usług fizycznych *off-line* naprawy sprzętu komputerowego;
- l) hurtowni danych *off-line*;
- m) usług reklamowych, w szczególności w gazetach, na plakatach i w telewizji;
- n) usług centrum wsparcia telefonicznego;
- o) usług edukacyjnych obejmujących wyłącznie kursy korespondencyjne, takie jak kursy za pośrednictwem poczty;
- p) konwencjonalnych usług aukcyjnych, przy których niezbędny jest bezpośredni udział, niezależnie od sposobu składania ofert;
- q) usług telefonicznych z elementem wideo, znanych też pod nazwą usług wideofonicznych;
- r) dostępu do Internetu i stron World Wide Web;
- s) usług telefonicznych świadczonych przez Internet.

Artykuł 8

W przypadku gdy podatnik jedynie montuje różne części maszyny dostarczone mu w całości przez nabywcę, transakcja taka stanowi świadczenie usług w rozumieniu art. 24 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 9

Sprzedaż opcji, o ile jest transakcją objętą zakresem art. 135 ust. 1. lit. f) dyrektywy 2006/112/WE, stanowi świadczenie usług w rozumieniu art. 24 ust. 1 tej dyrektywy. Takie świadczenie usług musi odróżniać się od transakcji podstawowych, do których się odnosi.

ROZDZIAŁ V

MIEJSCE TRANSAKCI PODLEGAJĄCYCH OPODATKOWANIU

SEKCJA 1

Pojęcia

Artykuł 10

1. Na użytek stosowania art. 44 i 45 dyrektywy 2006/112/WE „miejscem siedziby działalności gospodarczej podatnika” jest miejsce, w którym wykonywane są funkcje naczelnego zarządu przedsiębiorstwa.

2. W celu ustalenia miejsca, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia się miejsce, w którym zapadają istotne decyzje dotyczące ogólnego zarządzania przedsiębiorstwem, adres zarejestrowanej siedziby przedsiębiorstwa, i miejsce posiedzeń zarządu przedsiębiorstwa.

W przypadku gdy te kryteria nie pozwalają z całkowitą pewnością określić miejsca siedziby działalności gospodarczej podatnika, decydującym kryterium jest miejsce, w którym zapadają istotne decyzje dotyczące ogólnego zarządzania przedsiębiorstwem.

3. Sam adres pocztowy nie może być uznany za miejsce siedziby działalności gospodarczej podatnika.

Artykuł 11

1. Na użytek stosowania art. 44 dyrektywy 2006/112/WE „stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej” oznacza dowolne miejsce – inne niż miejsce siedziby działalności gospodarczej podatnika, o którym mowa w art. 10 niniejszego rozporządzenia – które charakteryzuje się wystarczającą stałością oraz odpowiednią strukturą w zakresie zaplecza personalnego i technicznego, by umożliwić mu odbiór i wykorzystywanie usług świadczonych do własnych potrzeb tego stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej.

2. Na użytek stosowania następujących artykułów „stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej” oznacza dowolne miejsce – inne niż miejsce siedziby działalności gospodarczej podatnika, o którym mowa w art. 10 niniejszego rozporządzenia – które charakteryzuje się wystarczającą stałością oraz odpowiednią strukturą w zakresie zaplecza personalnego i technicznego, by umożliwić mu świadczenie usług, które wykonuje:

- a) art. 45 dyrektywy 2006/112/WE;
- b) począwszy od 1 stycznia 2013 r. – art. 56 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2006/112/WE;
- c) do 31 grudnia 2014 r. – art. 58 dyrektywy 2006/112/WE;
- d) art. 192a dyrektywy 2006/112/WE.

3. Fakt posiadania numeru identyfikacyjnego VAT sam w sobie nie jest wystarczający, by uznać, że podatnik posiada stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.

Artykuł 12

Na użytek stosowania dyrektywy 2006/112/WE „stałe miejsce zamieszkania” osoby fizycznej, będącej podatnikiem lub nie, oznacza adres figurujący w krajowej ewidencji ludności lub innym podobnym rejestrze lub adres wskazany przez tę osobę odpowiednim organom podatkowym, chyba że istnieją dowody wskazujące na to, że ten adres nie odzwierciedla rzeczywistości.

Artykuł 13

„Zwykłe miejsce pobytu” osoby fizycznej, będącej podatnikiem lub nie, o którym mowa w dyrektywie 2006/112/WE, oznacza miejsce, w którym ta osoba fizyczna zazwyczaj mieszka ze względu na powiązania osobiste i zawodowe.

W przypadku gdy powiązania zawodowe istnieją w państwie innym niż państwo, w którym istnieją powiązania osobiste – lub gdy nie istnieją powiązania zawodowe – zwykłe miejsce pobytu określają powiązania osobiste wykazujące ścisłe związki danej osoby fizycznej z miejscem, w którym zamieszkuje.

SEKCJA 2

Miejsce dostawy towarów**(Artykuły 31–39 dyrektywy 2006/112/WE)**

Artykuł 14

Jeżeli w ciągu roku kalendarzowego próg zastosowany przez państwo członkowskie zgodnie z art. 34 dyrektywy 2006/112/WE został przekroczony, art. 33 tej dyrektywy nie wprowadza zmian w zakresie miejsca dostaw towarów innych niż wyroby podlegające akcyzie realizowanych w tym samym roku kalendarzowym, zanim przekroczony został stosowany przez państwo członkowskie próg dla bieżącego roku kalendarzowego, pod warunkiem spełnienia wszystkich następujących warunków:

- a) dostawca nie korzystał z możliwości przewidzianej w art. 34 ust. 4 tej dyrektywy;
- b) wartość dostarczonych przez niego towarów nie przekroczyła tego progu w ciągu poprzedniego roku kalendarzowego.

Jednakże art. 33 dyrektywy 2006/112/WE wprowadza zmiany w zakresie miejsca następujących dostaw zrealizowanych na rzecz państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu:

- a) dostawa towarów, w wyniku której próg dla bieżącego roku kalendarzowego stosowany przez państwo członkowskie został przekroczony w tym samym roku kalendarzowym;
- b) wszystkie kolejne dostawy towarów dokonywane w tym państwie członkowskim w tym roku kalendarzowym;
- c) dostawy towarów dokonywane w tym państwie członkowskim w roku kalendarzowym następującym po roku kalendarzowym, w którym nastąpiło zdarzenie, o którym mowa w lit. a).

Artykuł 15

Część przewozu osób wykonaną na terytorium Wspólnoty, o której mowa w art. 37 dyrektywy 2006/112/WE, określa się na podstawie odległości pokonanej przez środek transportu, nie zaś na podstawie odległości pokonanej przez każdego z pasażerów.

SEKCJA 3**Miejsce wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów
(Artykuły 40, 41 oraz 42 dyrektywy 2006/112/WE)****Artykuł 16**

W przypadku wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów w rozumieniu art. 20 dyrektywy 2006/112/WE państwo członkowskie zakończenia wysyłki lub transportu towarów wykonuje swoje kompetencje w zakresie opodatkowania bez względu na to, jak dana transakcja została potraktowana do celów VAT w państwie członkowskim rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów.

Wszelkie wnioski dostawcy towarów o korektę VAT wykazanego przez niego na fakturze i zadeklarowanego przez niego w państwie członkowskim rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów są rozpatrywane przez to państwo członkowskie zgodnie z jego przepisami krajowymi.

SEKCJA 4**Miejsce świadczenia usług
(Artykuły 43–59 dyrektywy 2006/112/WE)****Podsekcja 1****Status usługobiorcy****Artykuł 17**

1. W przypadku gdy miejsce świadczenia usług uzależnione jest od tego, czy usługobiorca jest czy też nie jest podatnikiem, status usługobiorcy ustala się na podstawie art. 9–13 i art. 43 dyrektywy 2006/112/WE.

2. Osoba prawna niebędąca podatnikiem zidentyfikowana lub zobowiązana do identyfikacji do celów VAT na mocy art. 214 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE z uwagi na to, że jej transakcje wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów są opodatkowane VAT lub z uwagi na skorzystanie z możliwości opodatkowania tych transakcji VAT, jest podatnikiem w rozumieniu art. 43 tej dyrektywy.

Artykuł 18

1. O ile usługodawca nie ma odmiennych informacji, może uznać, że usługobiorca prowadzący działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty ma status podatnika:

a) gdy usługobiorca przekazał mu swój indywidualny numer identyfikacyjny VAT i usługodawca uzyska potwierdzenie ważności tego numeru identyfikacyjnego, a także nazwiska/nazwy i adresu przypisanych temu numerowi zgodnie z art.

31 rozporządzenia Rady (WE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej⁽¹⁾;

b) gdy usługobiorca nie otrzymał jeszcze indywidualnego numeru identyfikacyjnego VAT, ale poinformował usługodawcę, że zwrócił się z wnioskiem o jego nadanie i usługodawca uzyska dowolny inny dowód potwierdzający, że usługobiorca jest podatnikiem lub osobą prawną niebędącą podatnikiem, w stosunku do której wymagana jest identyfikacja do celów VAT, oraz jeżeli dokona w rozsądnym zakresie weryfikacji rzetelności przedstawionych przez usługobiorcę danych za pomocą zwykłych, handlowych środków bezpieczeństwa, takich jak środki dotyczące kontroli tożsamości lub płatności.

2. O ile usługodawca nie ma odmiennych informacji, może uznać, że usługobiorca prowadzący działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty ma status osoby niebędącej podatnikiem, jeżeli wykaże, że ten usługobiorca nie przekazał mu swojego indywidualnego numeru identyfikacyjnego VAT.

3. O ile usługodawca nie ma odmiennych informacji, może uznać, że usługobiorca nieprowadzący działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty ma status podatnika:

a) jeżeli uzyska od usługobiorcy zaświadczenie wydane przez właściwe organy podatkowe usługobiorcy, potwierdzające, że usługobiorca prowadzi działalność gospodarczą i uprawniające go do otrzymania zwrotu VAT na mocy dyrektywy Rady 86/560/EWG z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych – warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty⁽²⁾;

b) w przypadku gdy usługobiorca nie ma tego zaświadczenia – jeżeli dysponuje numerem VAT lub podobnym numerem nadanym usługobiorcy przez państwo siedziby i służącym identyfikacji przedsiębiorców lub dowolnym innym dowodem potwierdzającym, że usługobiorca jest podatnikiem oraz jeżeli dokona w rozsądnym zakresie weryfikacji rzetelności przedstawionych przez usługobiorcę danych za pomocą zwykłych, handlowych środków bezpieczeństwa, takich jak środki dotyczące kontroli tożsamości lub płatności.

Podsekcja 2**Charakter, w jakim działa usługobiorca****Artykuł 19**

Na użytek stosowania zasad dotyczących miejsca świadczenia usług przewidzianych w art. 44 i 45 dyrektywy 2006/112/WE podatnika lub osobę prawną niebędącą podatnikiem uznawaną za podatnika, który otrzymuje usługi przeznaczone wyłącznie do użytku prywatnego tych podmiotów, w tym ich personelu, uznaje się za osobę niebędącą podatnikiem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 326 z 21.11.1986, s. 40.

O ile usługodawca nie ma odmiennych informacji, na przykład dotyczących charakteru świadczonych usług, może on uznać, że usługi są przeznaczone do celów działalności gospodarczej usługobiorcy, gdy – w związku z daną transakcją – usługobiorca przekazał mu swój indywidualny numer identyfikacyjny VAT.

W przypadku gdy jedna i ta sama usługa jest przeznaczona jednocześnie do użytku prywatnego usługobiorcy, w tym jego personelu, jak i do celów związanych z działalnością gospodarczą podatnika, świadczenie tej usługi jest objęte wyłącznie art. 44 dyrektywy 2006/112/WE, pod warunkiem braku nadużyć.

Podsekcja 3

Miejsce siedziby usługobiorcy

Artykuł 20

W przypadku gdy świadczenie usług wykonywane na rzecz podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem uznawanej za podatnika jest objęte zakresem stosowania art. 44 dyrektywy 2006/112/WE, i gdy podatnik prowadzi działalność gospodarczą w jednym państwie lub w przypadku braku siedziby prowadzenia działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej – ma stałe miejsce zamieszkania i zwykłe miejsce pobytu w jednym państwie, to świadczenie usługi podlega opodatkowaniu w tym państwie.

Usługodawca ustala to miejsce na podstawie informacji otrzymanych od usługobiorcy i dokonuje ich weryfikacji za pomocą zwykłych, handlowych środków bezpieczeństwa, takich jak środki dotyczące kontroli tożsamości lub płatności.

Informacje te mogą zawierać numer identyfikacyjny VAT nadany przez państwo członkowskie, gdzie usługobiorca prowadzi działalność gospodarczą.

Artykuł 21

W przypadku gdy świadczenie usług na rzecz podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem uznanej za podatnika jest objęte zakresem stosowania art. 44 dyrektywy 2006/112/WE, a dany podatnik prowadzi działalność gospodarczą w więcej niż jednym państwie, świadczenie takiej usługi podlega opodatkowaniu w państwie, w którym usługobiorca posiada siedzibę działalności gospodarczej.

Jeżeli jednak usługa świadczona jest na rzecz stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej podatnika, które znajduje się w innym miejscu niż jego siedziba działalności gospodarczej, podlega ona opodatkowaniu w stałym miejscu prowadzenia działalności gospodarczej, które otrzymuje tę usługę i wykorzystuje ją do własnych potrzeb.

W przypadku gdy podatnik nie ma miejsca siedziby działalności gospodarczej lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, usługa podlega opodatkowaniu w stałym miejscu zamieszkania lub zwykłym miejscu pobytu podatnika.

Artykuł 22

1. Aby określić stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej usługobiorcy, na rzecz którego świadczona jest usługa, usługodawca analizuje charakter i zastosowanie świadczonej usługi.

W przypadku gdy charakter i zastosowanie świadczonej usługi nie pozwalają usługodawcy określić stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, na rzecz którego świadczona jest usługa, określając to stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, analizuje on w szczególności, czy umowa, zamówienie i numer identyfikacyjny VAT przyznany przez państwo członkowskie usługobiorcy i przekazany usługodawcy przez usługobiorcę wskazują stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej jako miejsce odbioru usługi i czy stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej jest tożsame z podmiotem płacącym za usługę.

W przypadku gdy na mocy akapitów pierwszego i drugiego niniejszego ustępu nie można określić stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej usługobiorcy, na rzecz którego świadczona jest usługa, lub gdy usługi objęte art. 44 dyrektywy 2006/112/WE są świadczone na rzecz podatnika w ramach umowy obejmującej co najmniej jedną usługę wykorzystywaną w sposób nieidentyfikowalny i niewymierny, usługodawca ma prawo stwierdzić, że usługi są świadczone na rzecz miejsca, w którym usługobiorca ma siedzibę działalności gospodarczej.

2. Stosowanie niniejszego artykułu pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków usługobiorcy.

Artykuł 23

1. Począwszy od 1 stycznia 2013 r., w przypadku gdy zgodnie z art. 56 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2006/112/WE świadczenie usług podlega opodatkowaniu w miejscu, w którym usługobiorca ma swoją siedzibę, lub w przypadku braku siedziby, w jego stałym miejscu zamieszkania lub zwykłym miejscu pobytu, usługodawca ustala to miejsce na podstawie informacji faktycznych otrzymanych od usługobiorcy, które weryfikuje za pomocą zwykłych, handlowych środków bezpieczeństwa, takich jak środki dotyczące kontroli tożsamości lub płatności.

2. W przypadku gdy zgodnie z art. 58 i 59 dyrektywy 2006/112/WE świadczenie usług podlega opodatkowaniu w miejscu, w którym usługobiorca ma swoją siedzibę, lub w przypadku braku siedziby, w jego stałym miejscu zamieszkania lub zwykłym miejscu pobytu, usługodawca ustala to miejsce na podstawie informacji faktycznych otrzymanych od usługobiorcy, które weryfikuje za pomocą zwykłych, handlowych środków bezpieczeństwa, takich jak środki dotyczące kontroli tożsamości lub płatności.

Artykuł 24

1. Począwszy od 1 stycznia 2013 r., w przypadku usług objętych art. 56 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2006/112/WE, które są świadczone na rzecz osoby niebędącej podatnikiem prowadzącej działalność gospodarczą w więcej niż jednym państwie lub posiadającej stałe miejsce zamieszkania w jednym państwie, a zwykłe miejsce pobytu w innym, przy ustalaniu miejsca świadczenia tych usług nadaje się pierwszeństwo miejscu, które w najlepszy sposób zapewnia opodatkowanie w miejscu faktycznego wykorzystania usług.

2. W przypadku gdy usługi objęte art. 58 i 59 dyrektywy 2006/112/WE świadczone są na rzecz osoby niebędącej podatnikiem prowadzącej działalność gospodarczą w więcej niż jednym państwie lub posiadającej stałe miejsce zamieszkania w jednym państwie, a zwykle miejsce pobytu w innym, przy ustalaniu miejsca świadczenia tych usług nadaje się pierwszeństwo miejscu, które w najlepszy sposób zapewnia opodatkowanie w miejscu faktycznego wykorzystania usług.

Podsekcja 4

Wspólne przepisy dotyczące ustalenia statusu usługobiorcy, charakteru, w jakim działa, i miejsca, w którym się znajduje

Artykuł 25

Na użytek stosowania przepisów dotyczących miejsca świadczenia usług uwzględnia się wyłącznie okoliczności występujące w momencie zajścia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego. Wszelkie późniejsze zmiany dotyczące wykorzystania otrzymanej usługi pozostają bez wpływu na ustalenie miejsca jej świadczenia, pod warunkiem braku nadużyć.

Podsekcja 5

Świadczenie usług na zasadach ogólnych

Artykuł 26

Transakcja, w związku z którą podmiot przyznaje podatnikom prawa do telewizyjnych transmisji meczów piłki nożnej przez podmiot jest regulowana art. 44 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 27

Świadczenie usług polegających na ubieganiu się o zwrot lub otrzymywaniu zwrotów podatku VAT zgodnie z dyrektywą Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określającą szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim ⁽¹⁾ regulują przepisy art. 44 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 28

W zakresie, w jakim usługi świadczone w związku z organizacją pogrzebu stanowią pojedynczą usługę, są one objęte zakresem stosowania art. 44 i 45 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 29

Bez uszczerbku dla art. 41 niniejszego rozporządzenia usługi tłumaczenia tekstów, są objęte zakresem stosowania art. 44 i 45 dyrektywy 2006/112/WE.

Podsekcja 6

Świadczenie usług przez pośredników

Artykuł 30

Świadczenie usług przez pośredników, o których mowa w art. 46 dyrektywy 2006/112/WE, obejmuje usługi pośredników

działających w imieniu i na rzecz usługobiorcy oraz usługi świadczone przez pośredników, którzy działają w imieniu i na rzecz usługodawcy.

Artykuł 31

Usługi świadczone przez pośredników, którzy działają w imieniu i na rzecz innych osób, polegające na pośrednictwie w świadczeniu usług zakwaterowania w sektorze hotelarskim lub w sektorach o podobnej funkcji są objęte zakresem stosowania:

- a) art. 44 dyrektywy 2006/112/WE, jeśli usługobiorca jest podatnikiem działającym w takim charakterze lub osobą prawną niebędącą podatnikiem uznaną za podatnika;
- b) art. 46 tej dyrektywy, jeśli usługobiorca nie jest podatnikiem.

Podsekcja 7

Świadczenie usług w ramach działalności kulturalnej, artystycznej, sportowej, naukowej, edukacyjnej, rozrywkowej lub podobnej

Artykuł 32

1. Usługi wstępu na imprezy kulturalne, artystyczne, sportowe, naukowe, edukacyjne, rozrywkowe lub podobne, o których mowa w art. 53 dyrektywy 2006/112/WE, obejmują świadczenie usług, których podstawową cechą jest przyznanie prawa wstępu w zamian za bilet lub opłatę, w tym opłatę w formie abonamentu, biletu okresowego lub opłaty okresowej.

2. Ustęp 1 ma zastosowanie w szczególności do:

- a) prawa wstępu na spektakle, przedstawienia teatralne, występy cyrkowe, targi, do parków rozrywki, na koncerty, wystawy, jak również inne podobne wydarzenia kulturalne;
- b) prawa wstępu na wydarzenia sportowe, takie jak mecze lub zawody;
- c) prawa wstępu na wydarzenia edukacyjne i naukowe, takie jak konferencje i seminaria.

3. Ustęp 1 nie obejmuje korzystania z obiektów, takich jak sale gimnastyczne i inne, w zamian za opłatę.

Artykuł 33

Usługi pomocnicze, o których mowa w art. 53 dyrektywy 2006/112/WE, obejmują usługi, które są bezpośrednio powiązane ze wstępem na wydarzenia kulturalne, artystyczne, sportowe, naukowe, edukacyjne, rozrywkowe lub podobne, świadczone oddzielnie na rzecz osoby uczestniczącej w wydarzeniu za opłatą.

Takie usługi pomocnicze obejmują w szczególności korzystanie z szatni lub urządzeń sanitarnych, ale nie obejmują usług pośrednictwa związanych ze sprzedażą biletów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 44 z 20.2.2008, s. 23.

Podsekcja 8

Świadczenie pomocniczych usług transportowych, a także wycena majątku ruchomego i prace na tym majątku

Artykuł 34

Poza przypadkami, w których montowane towary stają się częścią nieruchomości, miejsce świadczenia przez podatnika na rzecz osoby niebędącej podatnikiem usług polegających wyłącznie na montażu różnych części maszyny, z których wszystkie zostały dostarczone przez usługobiorcę, określa się zgodnie z art. 54 dyrektywy 2006/112/WE.

Podsekcja 9

Świadczenie usług restauracyjnych i cateringowych na pokładzie środków transportu

Artykuł 35

Część przewozu osób wykonaną na terytorium Wspólnoty, o której mowa w art. 57 dyrektywy 2006/112/WE, określa się na podstawie odległości pokonanej przez środek transportu, nie zaś na podstawie odległości pokonanej przez każdego z pasażerów.

Artykuł 36

W przypadku usług restauracyjnych i cateringowych świadczonych w trakcie części przewozu osób wykonanej na terytorium Wspólnoty stosuje się art. 57 dyrektywy 2006/112/WE.

W przypadku usług restauracyjnych i cateringowych świadczonych poza tą częścią przewozu, jednak na terytorium państwa członkowskiego lub państwa trzeciego lub terytorium trzeciego, stosuje się art. 55 tej dyrektywy.

Artykuł 37

Miejsce świadczenia usług w przypadku usługi restauracyjnej lub cateringowej, którą wykonano na terytorium Wspólnoty częściowo na etapie przewozu osób zrealizowanego na terytorium Wspólnoty, a częściowo poza tym etapem, ale na terytorium państwa członkowskiego, określa się w całości zgodnie z zasadami ustalania miejsca świadczenia usług mającymi zastosowanie w momencie rozpoczęcia świadczenia usługi restauracyjnej lub cateringowej.

Podsekcja 10

Wynajem środków transportu

Artykuł 38

1. „Środek transportu”, o którym mowa w art. 56 oraz w art. 59 akapit pierwszy lit. g) dyrektywy 2006/112/WE, obejmuje pojazdy, mechaniczne lub inne, a także innego rodzaju wyposażenie i urządzenia służące do przewozu osób lub rzeczy

z miejsca na miejsce, w tym przeznaczone do ciągnięcia, przesuwania lub pchania przez pojazdy, i zasadniczo zaprojektowane oraz faktycznie nadające się do wykorzystania w celu transportu.

2. Środki transportu, o których mowa w ust. 1, obejmują w szczególności następujące pojazdy:

- a) pojazdy lądowe, takie jak samochody, motocykle, rowery, trójkołowce oraz pojazdy turystyczne;
- b) przyczepy i naczepy;
- c) wagony kolejowe;
- d) statki;
- e) statki powietrzne;
- f) pojazdy dostosowane specjalnie do przewozu osób chorych lub rannych;
- g) ciągniki i inne pojazdy rolnicze;
- h) pojazdy o napędzie mechanicznym lub elektrycznym przeznaczone dla osób niepełnosprawnych.

3. Środkami transportu, o których mowa w ust. 1, nie są pojazdy trwale unieruchomione ani kontenery.

Artykuł 39

1. Na użytek stosowania art. 56 dyrektywy 2006/112/WE czas ciągłego posiadania lub użytkowania środka transportu, który jest przedmiotem wynajmu, jest określany na podstawie umowy zawartej przez strony.

Umowa jest podstawą domniemania, które można obalić w razie jakichkolwiek przesłanek wynikających ze stanu faktycznego lub prawnego, pozwalających na ustalenie faktycznego czasu ciągłego posiadania lub użytkowania środka transportu.

Spowodowane siłą wyższą przekroczenie przewidzianego w umowie czasu wynajmu krótkoterminowego w rozumieniu art. 56 dyrektywy 2006/112/WE nie ma wpływu na określenie czasu ciągłego posiadania lub użytkowania środka transportu.

2. W przypadku gdy wynajem tego samego środka transportu jest objęty następującymi po sobie umowami zawartymi między tymi samymi stronami, czas wynajmu odpowiada okresowi ciągłego posiadania lub użytkowania tego środka transportu na podstawie wszystkich umów.

Na użytek akapitu pierwszego umowa i jej przedłużenie stanowią następujące po sobie umowy.

Okresy obowiązywania umowy lub umów krótkoterminowego wynajmu, które poprzedzają umowę uznaną za długoterminową, nie są jednak kwestionowane, o ile nie wystąpiły nadużycia.

3. O ile nie wystąpiły nadużycia, następujące po sobie umowy między tymi samymi stronami dotyczące różnych środków transportu nie są uważane za następujące po sobie umowy do celów ust. 2.

Artykuł 40

Miejscem, w którym środek transportu jest faktycznie oddany do dyspozycji najemcy, o którym mowa w art. 56 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE, jest miejsce, w którym najemca lub osoba trzecia działająca w jego imieniu przejmuje nad nim fizyczne posiadanie.

Podsekcja 11

Świadczenie usług na rzecz osób spoza wspólnoty niebędących podatnikami

Artykuł 41

Usługi tłumaczenia tekstów świadczone na rzecz osoby niebędącej podatnikiem mającej siedzibę poza terytorium Wspólnoty podlegają art. 59 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy 2006/112/WE.

ROZDZIAŁ VI

PODSTAWA OPODATKOWANIA

(TYTUŁ VII DYREKTYWY 2006/112/WE)

Artykuł 42

Zgodnie z art. 73–80 dyrektywy 2006/112/WE, jeżeli dostawca towarów lub usługodawca wymagają, jako warunek przyjęcia płatności kartą kredytową lub debetową, by nabywca lub usługobiorca wpłacili pewną kwotę na ich rzecz lub na rzecz innego przedsiębiorstwa oraz jeżeli całkowita cena do zapłaty przez tego nabywcę lub usługobiorcę niezależnie od metody płatności pozostaje niezmienną, kwota ta stanowi integralną część podstawy opodatkowania dostawy towarów lub świadczenia usług.

ROZDZIAŁ VII

STAWKI

Artykuł 43

„Zakwaterowanie w obiektach wypoczynkowych”, o którym mowa w pkt 12 załącznika III do dyrektywy 2006/112/WE, obejmuje wynajem namiotów, przyczep turystycznych lub pojazdów kempingowych, które są instalowane na polach kempingowych i wykorzystywane jako zakwaterowanie.

ROZDZIAŁ VIII

ZWOLNIENIA

SEKCJA 1

Zwolnienia dotyczące niektórych czynności wykonywanych w interesie publicznym

(Artykuły 132, 133 oraz 134 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 44

Usługi w zakresie kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania świadczone na warunkach określonych w art. 132 ust. 1 lit. i) dyrektywy 2006/112/WE obejmują nauczanie pozostające

w bezpośrednim związku z branżą lub zawodem, jak również nauczanie mające na celu uzyskanie lub uaktualnienie wiedzy do celów zawodowych. Czas trwania kursu w zakresie kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania nie ma w tym przypadku znaczenia.

SEKCJA 2

Zwolnienia dotyczące innych czynności

(Artykuły 135, 136 oraz 137 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 45

Zwolnienie przewidziane w art. 135 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2006/112/WE nie dotyczy nobli platynowych.

SEKCJA 3

Zwolnienia w imporcie

(Artykuły 143, 144 oraz 145 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 46

Zwolnienie przewidziane w art. 144 dyrektywy 2006/112/WE stosuje się do usług transportu związanych z przywozem majątku ruchomego świadczonych w ramach zmiany miejsca zamieszkania.

SEKCJA 4

Zwolnienia w eksporcie

(Artykuły 146 oraz 147 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 47

„Środki transportu służące do celów prywatnych”, o których mowa w art. 146 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE, obejmują środki transportu wykorzystywane do celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą przez osoby niebędące osobami fizycznymi, takie jak podmioty prawa publicznego w rozumieniu art. 13 tej dyrektywy oraz stowarzyszenia.

Artykuł 48

W celu określenia, czy ustalony przez państwo członkowskie zgodnie z art. 147 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy 2006/112/WE próg będący warunkiem zwolnienia dostawy towarów przewożonych w bagażu osobistym podróżnych został przekroczony, obliczenia dokonuje się na podstawie wartości faktury. Łączną wartość kilku towarów można zastosować jedynie w przypadku gdy wszystkie te towary ujęte są na tej samej fakturze wystawionej dla tego samego nabywcy przez tego samego podatnika dostarczającego towary.

SEKCJA 5

Zwolnienia dotyczące niektórych transakcji traktowanych jak eksport

(Artykuły 151 oraz 152 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 49

Zwolnienie, o którym mowa w art. 151 dyrektywy 2006/112/WE, stosuje się również do usług elektronicznych, w przypadku gdy świadczący je podatnik objęty jest procedurą szczególną dla usług świadczonych drogą elektroniczną przewidzianą w art. 357–369 tej dyrektywy.

Artykuł 50

1. Aby możliwe było uznanie za organizację międzynarodową na użytek art. 143 ust. 1 lit. g) oraz art. 151 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE podmiotu powołanego jako europejskie konsorcjum na rzecz infrastruktury badawczej (ERIC), o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 723/2009 z dnia 25 czerwca 2009 r. w sprawie wspólnotowych ram prawnych konsorcjum na rzecz europejskiej infrastruktury badawczej (ERIC) ⁽¹⁾, musi on spełniać wszystkie poniższe warunki:

- a) musi posiadać odrębną osobowość prawną i pełną zdolność do czynności prawnych;
- b) musi być utworzony na mocy prawa Unii Europejskiej i podlegać jego przepisom;
- c) jego członkami muszą być państwa członkowskie, a w stosownych przypadkach państwa trzecie i organizacje międzyrządowe, nie mogą jednak nimi być podmioty prywatne;
- d) posiadać określone i uzasadnione cele, które są realizowane wspólnie i zasadniczo nie mają charakteru gospodarczego.

2. Zwolnienie, o którym mowa w art. 143 ust. 1 lit. g) oraz art. 151 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) dyrektywy 2006/112/WE, stosuje się do ERIC, o którym mowa w ust. 1, w przypadku uznania go za organizację międzynarodową przez przyjmujące państwo członkowskie.

Ograniczenia i warunki takiego zwolnienia określa się w drodze porozumienia między członkami ERIC zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 723/2009. W przypadku towarów, które nie zostały wysłane lub przewiezione z terytorium państwa członkowskiego, w którym znajduje się miejsce dostawy, a także w odniesieniu do świadczenia usług, można udzielić zwolnienia w postaci zwrotu VAT zgodnie z art. 151 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 51

1. W przypadku gdy nabywca towarów lub usługobiorca posiada siedzibę na terytorium Wspólnoty, ale poza terytorium państwa członkowskiego, w którym ma miejsce dostawa towarów lub świadczenie usług, świadectwo zwolnienia z VAT lub podatku akcyzowego przewidziane w załączniku II do niniejszego rozporządzenia służy, z zastrzeżeniem objaśnień przedstawionych w załączniku do wspomnianego świadectwa, potwierdzeniu, że transakcja może być objęta takim zwolnieniem na mocy art. 151 dyrektywy 2006/112/WE.

Wykorzystując to świadectwo, państwo członkowskie nabywcy towarów lub usługobiorcy może podjąć decyzję o tym, czy zastosuje wspólne świadectwo VAT i podatku akcyzowego, czy dwa odrębne świadectwa.

2. Świadectwo, o którym mowa w ust. 1, musi być opatrzone pieczęcią właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego. Natomiast w przypadku towarów lub usług

o przeznaczeniu urzędowym państwa członkowskie mogą udzielić ich odbiorcy zwolnienia z wymogu przedstawiania świadectwa opatrzonego pieczęcią, na warunkach, jakie mogą określić. Zwolnienie takie można cofnąć w przypadku wystąpienia nadużyć.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o punkcie kontaktowym wyznaczonym w celu określenia organów odpowiedzialnych za opatrzenie świadectw pieczęcią oraz o zakresie, w jakim znoszą wymóg przedkładania świadectwa opatrzonego pieczęcią. Komisja przekazuje pozostałym państwom członkowskim informacje otrzymane od państw członkowskich.

3. W przypadku gdy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce dostawa towarów lub świadczenie usług, stosuje się bezpośrednie zwolnienie, dostawca towarów lub usługodawca zobowiązani są uzyskać od nabywcy towarów lub usługobiorcy świadectwo, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zachowując je jako dokument do celów księgowych. W przypadku zwolnienia przyjmującego postać zwrotu VAT, zgodnie z art. 151 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE, świadectwo załącza się do wniosku o zwrot składanego we właściwym państwie członkowskim.

ROZDZIAŁ IX

ODLICZENIA

(TYTUŁ X DYREKTYWY 2006/112/WE)

Artykuł 52

Jeżeli państwo członkowskie importu wprowadza elektroniczny system umożliwiający wypełnianie formalności celnych, termin „dokument importowy” w art. 178 lit. e) dyrektywy 2006/112/WE obejmuje elektroniczne wersje tych dokumentów, pod warunkiem że pozwalają one na przeprowadzenie kontroli wykonania prawa do odliczenia.

ROZDZIAŁ X

OBOWIĄZKI PODATNIKÓW I NIEKTÓRYCH OSÓB NIEBĘDĄCYCH PODATNIKAMI

(TYTUŁ XI DYREKTYWY 2006/112/WE)

SEKCJA 1

Osoby zobowiązane do zapłaty VAT

(Artykuły 192a –205 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 53

1. Na użytek stosowania art. 192a dyrektywy 2006/112/WE stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej podatnika uwzględnia się wyłącznie wtedy, gdy charakteryzuje się ono wystarczającą stałością oraz odpowiednią strukturą w zakresie zaplecza personalnego i technicznego, by umożliwić mu dokonanie dostawy towarów lub świadczenie usług, w których uczestniczy.

2. W przypadku gdy podatnik ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego, w którym należy VAT, uznaje się, że to stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej nie uczestniczy w dostawie towarów lub świadczeniu usług w rozumieniu art. 192a lit. b) dyrektywy 2006/112/WE, chyba że zaplecze techniczne i personel tego stałego miejsca prowadzenia działalności

⁽¹⁾ Dz.U. L 206 z 8.8.2009, s. 1.

gospodarczej są wykorzystywane przez tego podatnika do celów niezbędnych do realizacji podlegającej opodatkowaniu transakcji dostawy tych towarów lub świadczenia tych usług w tym państwie członkowskim – przed dostawą towarów lub świadczeniem usług lub w ich trakcie.

W przypadku gdy zasoby stałego miejsca prowadzenia działalności wykorzystuje się jedynie do zadań administracyjnych, takich jak księgowość, fakturowanie i odzyskiwanie należności, uznaje się, że nie są one wykorzystywane do celów realizacji dostawy towarów lub świadczenia usług.

W przypadku gdy podatnik wystawia jednak fakturę, posługując się numerem identyfikacyjnym VAT nadanym mu przez państwo członkowskie, w którym ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, miejsce to uznaje się za uczestniczące w realizacji tej dostawy towarów lub świadczenia usług w tym państwie członkowskim, o ile nie udowodniono, że jest inaczej.

Artykuł 54

W odniesieniu do podatnika posiadającego miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium państwa członkowskiego, w którym należny jest VAT, nie stosuje się art. 192a dyrektywy 2006/112/WE, niezależnie od tego czy to miejsce prowadzenia działalności uczestniczy w dostawie towarów lub świadczeniu usług dokonywanych przez tego podatnika na terytorium tego państwa członkowskiego.

SEKCJA 2

Przepisy różne

(Artykuły 272 i 273 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 55

W przypadku transakcji, o których mowa w art. 262 dyrektywy 2006/112/WE, podatnicy, którym zgodnie z art. 214 tej dyrektywy został nadany indywidualny numer identyfikacyjny VAT, i osoby prawne niebędące podatnikami zidentyfikowane do celów VAT są zobowiązane przekazać – w przypadku gdy działają w charakterze podatników – swój numer identyfikacyjny VAT podmiotom dokonującym na ich rzecz dostaw towarów lub świadczenia usług, niezwłocznie po jego uzyskaniu.

Podatnicy, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE, którzy korzystają z możliwości nieopodatkowania swoich wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów zgodnie z art. 4 akapit pierwszy niniejszego rozporządzenia, nie są zobowiązani do przekazania swojego numeru identyfikacyjnego VAT podmiotom dokonującym na ich rzecz dostaw towarów, gdy numer identyfikacyjny VAT został im przyznany na podstawie art. 214 ust. 1 lit. d) lub e) tej dyrektywy.

ROZDZIAŁ XI

PROCEDURY SZCZEGÓLNE

SEKCJA 1

Procedura szczególna dla złota inwestycyjnego

(Artykuły 344–356 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 56

„Masa akceptowana na rynkach złota”, o której mowa w art. 344 ust. 1 pkt 1) dyrektywy 2006/112/WE, oznacza co

najmniej jednostki i wagi stosowane w handlu, zgodnie z załącznikiem III do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 57

W celu ustalenia wykazu złotych monet, o którym mowa w art. 345 dyrektywy 2006/112/WE, „cena” i „wartość wolnorynkowa”, o których mowa w art. 344 ust. 1 pkt 2 tej dyrektywy, oznaczają cenę i wartość wolnorynkową na dzień 1 kwietnia każdego roku. Jeżeli 1 kwietnia nie przypada na dzień, w którym te wartości są ustalane, stosuje się wartości określone w następnym dniu, w którym są one ustalane.

SEKCJA 2

Procedura szczególna dotycząca podatników niemających siedziby, którzy świadczą usługi drogą elektroniczną na rzecz osób niebędących podatnikami

(Artykuły 357–369 dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 58

W przypadku gdy w trakcie kwartału kalendarzowego podatnik niemający siedziby, korzystający z procedury szczególnej dla usług świadczonych drogą elektroniczną, przewidzianej w art. 357–369 dyrektywy 2006/112/WE spełnia co najmniej jedno z kryteriów wyłączenia określonych w art. 363 tej dyrektywy, państwo członkowskie identyfikacji wyłącza tego podatnika niemającego siedziby z tej procedury szczególnej. W takich przypadkach podatnik niemający siedziby może następnie zostać wyłączony z tej procedury szczególnej w dowolnym momencie w tym kwartale.

W odniesieniu do usług świadczonych drogą elektroniczną realizowanych przed wyłączeniem, ale w trakcie kwartału kalendarzowego, w którym wyłączenie to nastąpiło, podatnik niemający siedziby powinien za cały ten kwartał złożyć deklarację VAT zgodnie z art. 364 dyrektywy 2006/112/WE. Wymóg złożenia tej deklaracji nie ma wpływu na ewentualny wymóg uzyskania identyfikacji do celów VAT na zwykłych zasadach w państwie członkowskim.

Artykuł 59

Każdy okres rozliczeniowy (kwartał kalendarzowy) w rozumieniu art. 364 dyrektywy 2006/112/WE stanowi odrębny okres rozliczeniowy.

Artykuł 60

Po złożeniu, zgodnie z art. 364 dyrektywy 2006/112/WE, deklaracji VAT wszelkie późniejsze zmiany wartości tam zamieszczonych mogą być dokonywane wyłącznie przez dokonanie korekt tej deklaracji, a nie przez skorygowanie następnej deklaracji.

Artykuł 61

Kwoty zawarte w deklaracjach VAT złożonych na podstawie procedury szczególnej dla usług świadczonych drogą elektroniczną przewidzianej w art. 357–369 dyrektywy 2006/112/WE nie są zaokrąglane do najbliższej pełnej jednostki monetarnej. Wykazana i zapłacona zostaje dokładna kwota VAT.

Artykuł 62

Państwo członkowskie identyfikacji, które otrzymało kwotę wyższą niż wynikałoby z deklaracji złożonej na podstawie art. 364 dyrektywy 2006/112/WE, zwraca nadpłaconą kwotę bezpośrednio zainteresowanemu podatnikowi.

Jeżeli państwo członkowskie identyfikacji otrzymało kwotę zgodną z deklaracją VAT, która okazała się niepoprawna, oraz rozdzieliło już tę kwotę pomiędzy państwa członkowskie konsumpcji, państwa te zwracają nadpłaconą kwotę bezpośrednio podatnikowi niemającemu siedziby i informują państwo członkowskie identyfikacji o dokonanej korekcie.

Artykuł 63

Kwoty VAT zapłacone zgodnie z art. 367 dyrektywy 2006/112/WE odnoszą się tylko do deklaracji VAT składanych zgodnie z art. 364 tej dyrektywy. Wszelkie późniejsze zmiany kwot zapłaconych mogą być dokonywane tylko w odniesieniu do tej deklaracji i nie mogą być przypisane innej deklaracji ani skorygowane w kolejnej deklaracji.

ROZDZIAŁ XII**PRZEPISY KOŃCOWE****Artykuł 64**

Rozporządzenie (WE) nr 1777/2005 traci moc.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 marca 2011 r.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje się zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku IV.

Artykuł 65

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2011 r.

Jednakże:

— art. 3 lit. a), art. 11 ust. 2 lit. b), art. 23 ust. 1 oraz art. 24 ust. 1 stosuje się od dnia 1 stycznia 2013 r.,

— art. 3 lit. b) stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.,

— art. 11 ust. 2 lit. c) stosuje się do dnia 31 grudnia 2014 r.

W imieniu Rady
MATOLCSY Gy.
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Artykuł 7 niniejszego rozporządzenia

1. Punkt 1 załącznika II do dyrektywy 2006/112/WE:

- a) tworzenie i hosting witryn internetowych;
- b) automatyczna konserwacja oprogramowania, zdalnie i *online*;
- c) zdalne zarządzanie systemami;
- d) hurtownie danych *online*, umożliwiające elektroniczne przechowywanie i wyszukiwanie konkretnych danych;
- e) dostarczanie *online* przestrzeni na dysku na żądanie.

2. Punkt 2 załącznika II do dyrektywy 2006/112/WE:

- a) uzyskiwanie dostępu *online* i pobieranie oprogramowania (w szczególności programy w zakresie zamówień publicznych/księgowości, programy antywirusowe) oraz jego uaktualnień;
- b) oprogramowanie blokujące pojawianie się banerów reklamowych;
- c) sterowniki do pobierania, takie jak programy ustawiające interfejsy komputera i urządzeń peryferyjnych (np. drukarek);
- d) automatyczna instalacja *online* filtrów na witrynach internetowych;
- e) automatyczna instalacja *online* zabezpieczeń typu firewall.

3. Punkt 3 załącznika II do dyrektywy 2006/112/WE:

- a) uzyskiwanie dostępu i pobieranie motywów pulpitów;
- b) uzyskiwanie dostępu i pobieranie obrazów, fotografii i wygaszaczy ekranu;
- c) zawartość książek w formie cyfrowej i innych publikacji elektronicznych;
- d) prenumerata gazet i czasopism publikowanych *online*;
- e) dzienniki logowania i statystyki odwiedzania stron internetowych;
- f) wiadomości, informacje o sytuacji na drogach oraz prognozy pogody *online*;
- g) informacje generowane automatycznie *online* przez oprogramowanie po wprowadzeniu przez klienta określonych danych, takich jak dane prawne lub finansowe (w szczególności stale uaktualniane kursy giełdowe);
- h) dostarczanie przestrzeni reklamowej, szczególnie banerów reklamowych na stronach lub witrynach internetowych;
- i) korzystanie z wyszukiwarek i katalogów internetowych.

4. Punkt 4 załącznika II do dyrektywy 2006/112/WE:

- a) uzyskiwanie dostępu i pobieranie muzyki na komputery i telefony komórkowe;
- b) uzyskiwanie dostępu i pobieranie sygnałów dźwiękowych, urywków nagrań, dzwonek i innych dźwięków;
- c) uzyskiwanie dostępu do filmów i ich pobieranie;
- d) pobieranie gier na komputery i telefony komórkowe;
- e) uzyskiwanie dostępu do automatycznych gier *online*, które wymagają użycia Internetu lub innych podobnych sieci elektronicznych, gdy gracze są od siebie oddaleni.

5. Punkt 5 załącznika II do dyrektywy 2006/112/WE:

- a) automatyczne nauczanie na odległość, którego funkcjonowanie wymaga użycia Internetu lub podobnej sieci elektronicznej, wymagające niewielkiego bądź niewymagające żadnego udziału człowieka, łącznie z klasami wirtualnymi, z wyjątkiem sytuacji, gdzie Internet lub podobna sieć elektroniczna wykorzystywana jest jako proste narzędzie służące komunikowaniu się nauczyciela z uczniem;
 - b) ćwiczenia wypełniane przez ucznia *online* i sprawdzane automatycznie, bez udziału człowieka.
-

ZAŁĄCZNIK II

Artykuł 51 niniejszego rozporządzenia

UNIA EUROPEJSKA

ŚWIADECTWO ZWOLNIENIA Z PODATKU VAT LUB PODATKU AKCYZOWEGO (*)
(Artykuł 151 dyrektywy 2006/112/WE oraz art. 13 dyrektywy 2008/118/WE)

Nr porządkowy (fakultatywnie):		
1. KWALIFIKUJĄCY SIĘ PODMIOT LUB KWALIFIKUJĄCA SIĘ OSOBA FIZYCZNA		
Pełna nazwa/imię i nazwisko		
Ulica, nr domu		
Kod pocztowy, miejscowość		
Państwo członkowskie (przyjmujące)		
2. WŁAŚCIWY ORGAN ODPOWIEDZIALNY ZA OPIECZĘTOWANIE (nazwa, adres i nr telefonu)		
3. OŚWIADCZENIE KWALIFIKUJĄCEGO SIĘ PODMIOTU LUB KWALIFIKUJĄCEJ SIĘ OSOBY FIZYCZNEJ		
Kwalifikujący się podmiot lub kwalifikująca się osoba fizyczna ⁽¹⁾ niniejszym oświadcza, co następuje:		
a) towary lub usługi wymienione w rubryce 5 są przeznaczone ⁽²⁾		
☐ do użytku służbowego – na potrzeby ☐ zagranicznej misji dyplomatycznej ☐ zagranicznej placówki konsularnej ☐ organów europejskich, do których zastosowanie ma Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej ☐ organizacji międzynarodowej ☐ sił zbrojnych państwa będącego stroną Traktatu Północnoatlantyckiego (sił NATO) ☐ sił zbrojnych Zjednoczonego Królestwa stacjonujących na Cyprze ☐ do użytku prywatnego – na potrzeby ☐ członka zagranicznej misji dyplomatycznej ☐ członka zagranicznej placówki konsularnej ☐ pracownika organizacji międzynarodowej		
(nazwa instytucji) (zob. rubryka 4)		
b) towary lub usługi opisane w rubryce 5 spełniają warunki i ograniczenia mające zastosowanie do zwolnienia w przyjmującym państwie członkowskim określonym w rubryce 1; oraz		
c) powyższe informacje dostarczono w dobrej wierze.		
Kwalifikujący się podmiot lub kwalifikująca się osoba fizyczna niniejszym zobowiązuje się do zapłaty na rzecz państwa członkowskiego, z którego towary zostały wysłane lub z którego towary lub usługi zostały dostarczone lub były świadczone, ewentualny należny podatek VAT lub podatek akcyzowy, w przypadku gdyby towary lub usługi nie spełniały warunków zwolnienia lub gdyby te towary lub usługi nie zostały wykorzystane zgodnie z przeznaczeniem.		
Imię, nazwisko i stanowisko podpisującego		
Miejscowość, data		Podpis
4. PIECZĘĆ PODMIOTU (w przypadku zwolnienia na użytek prywatny)		
Miejscowość, data	Pieczęć	Imię, nazwisko i stanowisko podpisującego
		Podpis

5. OPIS TOWARÓW LUB USŁUG, W ODNIESIENIU DO KTÓRYCH WNOSI SIĘ O ZWOLNIENIE Z PODATKU VAT LUB PODATKU AKCYZOWEGO

A. Informacje dotyczące dostawcy/uprawnionego właściciela składu

(1) Nazwisko i adres

(2) Państwo członkowskie

(3) Nr identyfikacyjny VAT lub nr rejestracji podatkowej/akcyzy

B. Informacje dotyczące towarów lub usług

Nr	Szczegółowy opis towarów lub usług ⁽³⁾ (lub odesłanie do załączonego formularza zamówienia)	Ilość lub liczba	Wartość bez VAT i podatku akcyzowego		Waluta
			Wartość jednostkowa	Wartość łączna	
Łączna kwota					

6. ŚWIADECTWO WYDANE PRZEZ WŁAŚCIWE ORGANY PRZYJMĄCEGO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO

Przesyłka/dostawa towarów lub świadczenie usług, które opisano w rubryce 5 spełnia

☐ w całości

☐ do ilości

(liczba) ⁽⁴⁾

warunki zwolnienia z podatku VAT lub podatku akcyzowego

Imię, nazwisko i stanowisko podpisującego

Miejscowość, data

Pieczęć

Podpis

7. ZEZWOLENIE NA POMINIĘCIE PIECZĘCI Z RUBRYKI 6 (wyłącznie w przypadku zwolnienia na użytek służbowy)

Pismem nr:

z dnia

nazwa kwalifikującej się instytucji:

został(-a)

zwolniona z obowiązku uzyskania pieczęci w polu 6 przez

nazwa właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego:

Imię, nazwisko i stanowisko podpisującego

Miejscowość, data

Pieczęć

Podpis

(*) Niepotrzebne skreślić.

(1) Niepotrzebne skreślić.

(2) Właściwe pole zaznaczyć krzyżykiem.

(3) Przekreślić nieużywane pola. Dotyczy to również przypadku załączenia formularza zamówienia.

(4) Towary lub usługi niekwalifikujące się, a figurujące w rubryce 5 lub w załączonym formularzu zamówienia należy skreślić.

Objaśnienia

1. Świadczenie służy dostawcy lub uprawnionemu prowadzącemu skład podatkowy jako dokument będący podstawą do zwolnienia z podatku dostaw towarów i usług lub przesyłek towarów do kwalifikujących się podmiotów lub osób fizycznych określonych w art. 151 dyrektywy 2006/112/WE oraz art. 13 dyrektywy 2008/118/WE. Sporządza się odpowiednio po jednym świadectwie dla każdego dostawcy/właściciela składu. Ponadto dostawca/właściciel składu zobowiązany jest do przechowywania niniejszego świadectwa jako części swojej dokumentacji zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie w danym państwie członkowskim.
2. a) Ogólną specyfikację papieru, na jakim ma być spisywane świadectwo, określono w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* C 164 z dnia 1.7.1989, s. 3.

Wszystkie egzemplarze sporządza się na białym papierze o formacie 210 milimetrów na 297 milimetrów z maksymalną tolerancją 5 milimetrów mniej lub 8 milimetrów więcej, jeżeli chodzi o długość.

Świadczenie zwolnienia z podatku akcyzowego sporządza się w dwóch egzemplarzach:

 - jeden egzemplarz do zachowania przez wysyłającego,
 - jeden egzemplarz towarzyszący przemieszczeniu produktu podlegającego podatkowi akcyzowemu.
- b) Niewykorzystane miejsca w rubryce 5.B należy przekreślić w sposób uniemożliwiający dalsze wpisy.
- c) Dokument musi być wypełniony czytelnie oraz w sposób uniemożliwiający usunięcie zapisów. Niedozwolone jest wymazywanie i nanoszenie nowych zapisów na istniejące. Dokument wypełnia się w języku uznawanym przez przyjmujące państwo członkowskie.
- d) Jeżeli opis towarów lub usług (rubryka 5.B świadectwa) odwołuje się do formularza zamówienia sporządzonego w języku innym niż język uznawany przez przyjmujące państwo członkowskie, kwalifikujący się podmiot lub kwalifikująca się osoba fizyczna musi załączyć odpowiednie tłumaczenie.
- e) Jeżeli świadectwo sporządzone jest w języku innym niż język uznany przez państwo członkowskie dostawcy lub właściciela składu, tłumaczenie informacji dotyczących towarów i usług w rubryce 5.B musi zostać załączone przez kwalifikujący się podmiot lub kwalifikującą się osobę fizyczną.
- f) Pod pojęciem uznawanego języka rozumie się jeden z języków urzędowo używanych w danym państwie członkowskim lub jakiegokolwiek inny język urzędowy Unii, co do którego państwo członkowskie oświadczy, iż może on być używany do tego celu.
3. Składając oświadczenie w rubryce 3 świadectwa, kwalifikujący się podmiot lub kwalifikująca się osoba fizyczna podaje informacje konieczne do oceny wniosku o przyznanie zwolnienia w przyjmującym państwie członkowskim.
4. Składając oświadczenie w rubryce 4 świadectwa, podmiot potwierdza informacje zawarte w rubrykach 1 oraz 3 lit. a) dokumentu oraz zaświadcza, że kwalifikująca się osoba fizyczna jest pracownikiem tego podmiotu.
5. a) Odesłanie się do formularza zamówienia (rubryka 5.B świadectwa) musi zawierać przynajmniej datę oraz numer zamówienia. Formularz zamówienia powinien zawierać wszystkie elementy, które figurują w rubryce 5 świadectwa. W przypadku gdy świadectwo ma zostać opatrzone pieczęcią właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego, wówczas formularz zamówienia jest również opatrywany pieczęcią.
- b) Wskazanie numeru identyfikacji akcyzy, o którym mowa w art. 22 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 2073/2004 z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków akcyzowych nie jest obowiązkowe, wymagane jest natomiast wskazanie numeru identyfikacyjnego VAT lub numeru rejestracji podatkowej.
- c) Waluty należy wskazać przy użyciu trzyliterowego kodu zgodnie z międzynarodową normą ISO 4217 ustaloną przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną⁽¹⁾.
6. Wspomniane wyżej oświadczenie kwalifikującego się podmiotu/kwalifikującej się osoby fizycznej poświadczają się urzędowo w rubryce 6 pieczęcią właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego. Organ ten może uzależnić zatwierdzenie od zgody innego organu w tym samym państwie członkowskim. Uzyskanie takiej zgody należy do właściwego organu podatkowego.
7. W celu uproszczenia procedury, właściwy organ może zwolnić kwalifikujący się podmiot od obowiązku zwracania się z prośbą o pieczęć w przypadku zwolnienia do celów służbowych. Kwalifikujący się podmiot powinien wskazać takie zwolnienie w rubryce 7 świadectwa.

⁽¹⁾ Przykładowo zestaw wybranych kodów odsyłających do obecnie używanych walut: EUR (euro), BGN (lew bułgarski), CZK (korona czeska), DKK (korona duńska), GBP (funt szterling), HUF (forint węgierski), LTL (lit litewski), PLN (złoty), RON (lej rumuński), SEK(korona szwedzka), USD (dolar amerykański).

ZAŁĄCZNIK III

Artykuł 56 niniejszego rozporządzenia

Jednostka	Wagi stosowane w handlu
Kg	12,5/1
Gram	500/250/100/50/20/10/5/2,5/2
Uncja (1 oz = 31,1035 g)	100/10/5/1 ¹ / ₂ / ¹ / ₄
Tael (1 tael = 1,193 uncji) ⁽¹⁾	10/5/1
Tola (10 toli = 3,75 uncji) ⁽²⁾	10

⁽¹⁾ Tael jest tradycyjną chińską jednostką masy. Nominalna próba sztabki ważącej 1 tael w Hongkongu wynosi 990, podczas gdy na Tajwanie sztabki o wadze 5 i 10 taeli mogą nosić próbę 999,9.

⁽²⁾ Tola jest tradycyjną hinduską jednostką masy używaną do ważenia złota. Najpopularniejszy wymiar wzorca to sztabka ważąca 10 toli próby 999.

ZAŁĄCZNIK IV

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 1777/2005	Niniejsze rozporządzenie
rozdział I	rozdział I
art. 1	art. 1
rozdział II	rozdziały III i IV
rozdział II sekcja 1	rozdział III
art. 2	art. 5
rozdział II sekcja 2	rozdział IV
art. 3 ust. 1	art. 9
art. 3 ust. 2	art. 8
rozdział III	rozdział V
rozdział III sekcja 1	rozdział V sekcja 4
art. 4	art. 28
rozdział III sekcja 2	rozdział V sekcja 4
art. 5	art. 34
art. 6	art. 29 i 41
art. 7	art. 26
art. 8	art. 27
art. 9	art. 30
art. 10	art. 38 ust. 2 lit. b) i c)
art. 11 ust. 1 i 2	art. 7 ust. 1 i 2
art. 12	art. 7 ust. 3
rozdział IV	rozdział VI
art. 13	art. 42
rozdział V	rozdział VIII
rozdział V sekcja 1	rozdział VIII sekcja 1
art. 14	art. 44
art. 15	art. 45
rozdział V sekcja 2	rozdział VIII sekcja 4
art. 16	art. 47

Rozporządzenie (WE) nr 1777/2005	Niniejsze rozporządzenie
art. 17	art. 48
rozdział VI	rozdział IX
art. 18	art. 52
rozdział VII	rozdział XI
art. 19 ust. 1	art. 56
art. 19 ust. 2	art. 57
art. 20 ust. 1	art. 58
art. 20 ust. 2	art. 62
art. 20 ust. 3 akapit pierwszy	art. 59
art. 20 ust. 3 akapit drugi	art. 60
art. 20 ust. 3 akapit trzeci	art. 63
art. 20 ust. 4	art. 61
rozdział VIII	rozdział V sekcja 3
art. 21	art. 16
art. 22	art. 14
rozdział IX	rozdział XII
art. 23	art. 65
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik III

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 283/2011**z dnia 22 marca 2011 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 633/2007 w zakresie przepisów przejściowych, o których mowa w art. 7****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 552/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie interoperacyjności Europejskiej Sieci Zarządzania Ruchem Lotniczym (rozporządzenie w sprawie interoperacyjności) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 3 ust. 5,uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 549/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiające ramy tworzenia jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (rozporządzenie ramowe) ⁽²⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Protokół przesyłania komunikatów lotniczych ma być wdrożony w celu stosowania go do wymiany danych lotniczych zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1032/2006 z dnia 6 lipca 2006 r. ustanawiającym wymagania dla automatycznych systemów wymiany danych lotniczych dla celów powiadamiania, koordynacji i przekazywania kontroli nad lotem pomiędzy organami kontroli ruchu lotniczego ⁽³⁾.
- (2) W celu spełnienia wymogów określonych w pkt 6 załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 633/2007 z dnia 7 czerwca 2007 r. ustanawiającego wymagania w zakresie stosowania protokołu przesyłania komunikatów lotniczych do celów powiadamiania, koordynowania i przekazywania lotów pomiędzy organami kontroli ruchu lotniczego ⁽⁴⁾ niektóre państwa członkowskie lub instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej muszą uaktualnić nie tylko swoją sieć protokołów internetowych, lecz również systemy przetwarzania danych lotniczych i infrastrukturę sieciową. Aktualizacja tych systemów przed dniem 20 kwietnia 2011 r. może mieć poważne skutki finansowe dla odnośnych państw członkowskich lub instytucji zapewniających służby żeglugi powietrznej, a zatem wprowadzenie odpowiednich przepisów przejściowych powinno przyczynić się do zmniejszenia kosztów.
- (3) W okresie obowiązywania przepisów przejściowych odnośne państwa członkowskie lub instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej powinny stosować konieczne środki w celu zapewnienia interoperacyjności w ramach europejskiej sieci zarządzania ruchem lotniczym (zwanej dalej EATMN).
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 633/2007.

- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 7 rozporządzenia (WE) nr 633/2007 dwa pierwsze akapity stają się ust. 1 i 2 oraz dodaje się ust. 3, 4 i 5 w brzmieniu:

„3. Jeśli państwa członkowskie lub instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej opracowują protokół przesyłania komunikatów lotniczych między swoimi systemami w związku z wdrożeniem rozporządzenia (WE) nr 1032/2006, systemy, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a) i b), osiągną zgodność z wymogami załącznika I do dnia 31 grudnia 2012 r.

4. Jeśli państwa członkowskie lub instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej zamówiły lub podpisały w tym celu wiążące umowy lub opracowały protokół przesyłania komunikatów lotniczych dla systemów, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a) i b), przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w sposób uniemożliwiający zagwarantowanie spełnienia wymogów pkt 6 załącznika I, instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej lub wojskowy organ kontroli mogą stosować inne wersje protokołu internetowego do celów łączności typu »każdy z każdym« między swoimi systemami do dnia 31 grudnia 2014 r.

Wspomniane państwa członkowskie lub instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej zapewniają zgodność z wymogami określonymi w załączniku I wszystkich mechanizmów łączności typu »każdy z każdym« między ich systemami a systemami innych państw członkowskich lub instytucji zapewniających służby żeglugi powietrznej, chyba że dwustronne umowy zawarte przed dniem 20 kwietnia 2011 r. zezwalają na stosowanie innych wersji protokołu internetowego w okresie przejściowym trwającym nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2014 r.

5. Państwa członkowskie, o których mowa w ust. 3 i 4, przekazują Komisji przed dniem 20 kwietnia 2011 r. szczegółowe informacje dotyczące środków zastosowanych przez instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej lub wojskowe organy kontroli w celu zapewnienia interoperacyjności systemów, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) w ramach EATMN.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 26.

⁽²⁾ Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 186 z 7.7.2006, s. 27.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 146 z 8.6.2007, s. 7.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 marca 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 284/2011**z dnia 22 marca 2011 r.****ustanawiające specjalne warunki i szczegółowe procedury dotyczące przywozu przyborów kuchennych z tworzyw poliamidowych i melaminowych pochodzących lub wysłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 48 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Komisji 2002/72/WE ⁽²⁾ ustanawia przepisy szczegółowe dotyczące materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi, w tym wymogi dotyczące składu oraz ograniczenia i specyfikacje w odniesieniu do substancji, które można w nich zastosować.
- (2) Za pośrednictwem systemu wczesnego ostrzegania o niebezpiecznych produktach żywnościowych i środkach żywienia zwierząt, zgodnie z art. 50 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, otrzymano szereg powiadomień i ostrzeżeń, które dotyczyły materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, przywożonych do Unii z Chińskiej Republiki Ludowej (zwanej dalej „Chinami”) oraz Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong (zwanego dalej „Hongkongiem”), uwalniających do żywności lub płynów modelowych imitujących żywność takie ilości chemikaliów, które nie są zgodne z przepisami unijnymi.
- (3) Powyższe powiadomienia i ostrzeżenia dotyczą głównie przyborów kuchennych z tworzyw poliamidowych i melaminowych, które nie są zgodne z wymogami w zakresie uwalniania do żywności pierwszorzędowych amin aromatycznych i formaldehydu, określonych odpowiednio w załączniku V sekcja A oraz załączniku II sekcja A dyrektywy 2002/72/WE.
- (4) Pierwszorzędowe aminy aromatyczne (zwane dalej „PAA”) są rodziną związków, z których niektóre są substancjami rakotwórczymi, natomiast w przypadku innych istnieje podejrzenie, że są substancjami rakotwórczymi. PAA mogą powstawać w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością w wyniku obecności zanieczyszczeń lub produktów rozpadu.
- (5) Zgłoszono, że przybory kuchenne z tworzyw poliamidowych pochodzące lub wysłane z Chin i Hongkongu uwalniają wysoki poziom PAA do żywności.
- (6) W dyrektywie 2002/72/WE zezwala się na stosowanie formaldehydu w produkcji tworzyw sztucznych, pod warunkiem że takie tworzywa sztuczne nie uwalniają do żywności więcej niż 15 mg/kg formaldehydu (limit migracji specyficznej (SML) wyrażony jako całkowita zawartość formaldehydu i heksametylenoczeroaminy).
- (7) Zgłoszono, że przybory kuchenne z tworzyw melaminowych pochodzące lub wysłane z Chin i Hongkongu uwalniają do żywności formaldehyd w ilościach przekraczających dopuszczalny poziom.
- (8) W ostatnich latach Komisja podjęła kilka inicjatyw, łącznie z organizacją szkoleń dla chińskich organów kontroli oraz dla odnośnego przemysłu, w celu zwiększenia wiedzy na temat wymogów określonych w przepisach unijnych, dotyczących materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością przywożonych do Unii.
- (9) Pomimo tych inicjatyw w wyniku misji przeprowadzonych przez Biuro ds. Żywności i Weterynarii w Chinach i Hongkongu w 2009 r. stwierdzono poważne uchybienia w systemie kontroli urzędowych dotyczących materiałów z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu z żywnością, które były przeznaczone do przywozu do Unii. Znaczna część skontrolowanych przyborów kuchennych z tworzyw poliamidowych i melaminowych pochodzących lub wysłanych z Chin i Hongkongu w dalszym ciągu nie spełnia wymogów określonych w przepisach unijnych.
- (10) Rozporządzenie (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ ustanawia przepisy szczegółowe dotyczące materiałów i wyrobów przeznaczonych do bezpośredniego lub pośredniego kontaktu z żywnością, w tym określone wymogi ogólne i szczegółowe, które powinny spełniać takie materiały i wyroby. Zgodnie z art. 24 tego rozporządzenia państwa członkowskie przeprowadzają urzędowe kontrole w celu zapewnienia przestrzegania przedmiotowego rozporządzenia zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa Unii dotyczącymi urzędowych kontroli żywności i pasz. Przepisy te zostały ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004.
- (11) Dokładniej rzecz ujmując, art. 48 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 stanowi, że w zakresie, w którym warunki oraz szczegółowe procedury obowiązujące podczas przywozu towarów z państw trzecich nie są przewidziane w przepisach Unii, mogą być one w razie konieczności ustalane przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 220 z 15.8.2002, s. 18.⁽³⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4.

- (12) W art. 48 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 przewiduje się możliwość nakładania szczególnych warunków przywozu na szczególne produkty przywożone z określonych państw trzecich, z uwzględnieniem ryzyka związanego z tymi produktami.
- (13) W celu zminimalizowania ryzyka dla zdrowia, jakie mogą stwarzać przybory kuchenne z tworzyw poliamidowych i melaminowych pochodzące lub wysłane z Chin lub Hongkongu, każdej przesyłce takich produktów powinny towarzyszyć odpowiednie dokumenty, w tym wyniki badań wskazujące, że przesyłka spełnia wymogi dotyczące uwalniania odpowiednio PAA i formaldehydu, określone w dyrektywie 2002/72/WE.
- (14) W celu zapewnienia bardziej efektywnej organizacji kontroli przyborów kuchennych z tworzyw poliamidowych i melaminowych pochodzących lub wysłanych z Chin lub Hongkongu importerzy lub ich przedstawiciele powinni dokonać uprzedniego zgłoszenia przybycia przesyłek i ich charakteru. Podobnie państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyznaczenia określonych miejsc pierwszego wprowadzenia, przez które przesyłki tych wyrobów mogą zostać wprowadzone do Unii. Takie informacje powinny być publicznie dostępne.
- (15) W celu zapewnienia jednolitości na szczeblu Unii w odniesieniu do kontroli przyborów kuchennych z tworzyw poliamidowych i melaminowych pochodzących lub wysłanych z Chin lub Hongkongu należy zdefiniować w niniejszym rozporządzeniu procedurę kontroli urzędowych, określonych w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 882/2004. Kontrole takie powinny obejmować kontrolę dokumentów oraz kontrolę identyfikacyjną i fizyczną.
- (16) W przypadku zidentyfikowania niezgodności w trakcie kontroli fizycznej państwo członkowskie powinno niezwłocznie powiadomić o tym fakcie Komisję za pośrednictwem systemu wczesnego ostrzegania o niebezpiecznych produktach żywnościowych i środkach żywienia zwierząt.
- (17) W szczególnych przypadkach państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia na dalszy transport przesyłek zawierających przybory kuchenne z tworzyw poliamidowych i melaminowych pochodzących lub wysłanych z Chin lub Hongkongu z miejsca pierwszego wprowadzenia, pod warunkiem że zawarto ustalenia z właściwym organem w miejscu przeznaczenia odnośnie do zapewnienia identyfikowalności przesyłek w oczekiwaniu na wyniki kontroli fizycznych, aby umożliwić właściwemu organowi skuteczne i wydajne zarządzanie procesem przywozu takich przesyłek.
- (18) Przybory kuchenne z tworzyw poliamidowych i melaminowych pochodzące lub wysłane z Chin lub Hongkongu powinny zostać dopuszczone do swobodnego obrotu jedynie wtedy, gdy wszystkie kontrole zostały zakończone i znane są ich wyniki. W tym celu wyniki kontroli należy udostępnić organom celnym przed dopuszczeniem towarów do swobodnego obrotu.
- (19) Należy ustanowić procedurę rejestrowania informacji uzyskanych w wyniku tych kontroli. Informacje te należy regularnie przekazywać Komisji.
- (20) Przepisy niniejszego rozporządzenia powinny podlegać okresowemu przeglądowi, z uwzględnieniem informacji otrzymanych od państw członkowskich.
- (21) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia specjalne warunki i szczegółowe procedury dotyczące przywozu przyborów kuchennych z tworzyw poliamidowych i melaminowych pochodzących lub wysłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (zwanego dalej „Chinami”) i Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong (zwanego dalej „Hongkongiem”).

Artykuły 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „przybory kuchenne z tworzyw sztucznych” oznaczają materiały z tworzyw sztucznych, opisane w art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 2002/72/WE i objęte kodem CN ex 3924 10 00;
- b) „przesyłka” oznacza ilość przyborów kuchennych z tworzyw poliamidowych lub melaminowych, ujętych w tym samym dokumencie lub w tych samych dokumentach, przewożonych tym samym środkiem transportu i pochodzących z tego samego państwa trzeciego;
- c) „właściwe organy” oznaczają właściwe organy państw członkowskich, wyznaczone zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 882/2004;
- d) „miejsce pierwszego wprowadzenia” oznacza miejsce wprowadzenia przesyłki do Unii;
- e) „kontrola dokumentów” oznacza sprawdzanie dokumentów, o których mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia;
- f) „kontrola identyfikacyjna” oznacza kontrolę wzrokową w celu upewnienia się, że dokumenty towarzyszące przesyłce pokrywają się z zawartością przesyłki;
- g) „kontrola fizyczna” oznacza pobieranie próbek do analizy i badań laboratoryjnych oraz wszelkich innych kontroli koniecznych do zweryfikowania zgodności z wymogami dotyczącymi uwalniania PAA i formaldehydu, określonymi w dyrektywie 2002/72/WE.

Artykuł 3

Warunki przywozu

1. Przybory kuchenne z tworzyw poliamidowych i melaminowych pochodzące lub wysłane z Chin i Hongkongu są przywożone do państw członkowskich, wyłącznie jeśli importer przedłoży właściwemu organowi w odniesieniu do każdej przesyłki właściwie wypełnione oświadczenie potwierdzające, że przesyłka spełnia wymogi dotyczące uwalniania pierwszorzędowych amin aromatycznych i formaldehydu, ustanowione odpowiednio w załączniku V sekcja A oraz załączniku II sekcja A dyrektywy 2002/72/WE.

2. Wzór oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, podano w załączniku do niniejszego rozporządzenia. Oświadczenie sporządza się w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego, do którego przywożona jest przesyłka.

3. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, dołącza się sprawozdanie laboratoryjne, które zawiera:

- a) w odniesieniu do przyborów kuchennych z tworzyw poliamidowych – wyniki badań wskazujące, że nie uwalniają one do żywności lub płynów modelowych imitujących żywność pierwszorzędowych amin aromatycznych w ilościach wykrywalnych. Granica wykrywalności odnosi się do sumy pierwszorzędowych amin aromatycznych. Dla celów analizy granicę wykrywalności dla pierwszorzędowych amin aromatycznych ustala się na poziomie 0,01 mg/kg żywności lub płynów modelowych imitujących żywność;
- b) w odniesieniu do przyborów kuchennych z tworzyw melaminowych – wyniki badań wskazujące, że nie uwalniają one do żywności lub płynów modelowych imitujących żywność formaldehydu w ilości przekraczającej 15 mg/kg żywności.

4. Właściwy organ wskazuje w oświadczeniu podanym w załączniku do niniejszego rozporządzenia, czy towary zostają dopuszczone do swobodnego obrotu, czy nie, zależnie od tego, czy spełniają warunki przewidziane w dyrektywie 2002/72/WE, zgodnie z ust. 1.

Artykuł 4

Uprzednie zgłaszanie przesyłek

Importerzy lub ich przedstawiciele powiadamiają właściwy organ w miejscu pierwszego wprowadzenia z wyprzedzeniem co najmniej dwóch dni roboczych o szacowanej dacie i godzinie fizycznego przybycia przesyłek pochodzących lub wysłanych z Chin i Hongkongu.

Artykuł 5

Zgłaszanie miejsca pierwszego wprowadzenia

Jeżeli państwa członkowskie podejmą decyzję o wyznaczeniu określonych miejsc pierwszego wprowadzenia dla przesyłek pochodzących lub wysłanych z Chin i Hongkongu, wówczas publikują w Internecie aktualny wykaz takich punktów i przekazują Komisji właściwy adres strony internetowej.

Dla celów informacyjnych Komisja zamieszcza na swojej stronie internetowej łączy do krajowych wykazów określonych miejsc pierwszego wprowadzenia.

Artykuł 6

Kontrole w miejscu pierwszego wprowadzenia

1. Właściwy organ w miejscu pierwszego wprowadzenia przeprowadza:

- a) kontrole dokumentów dotyczących wszystkich przesyłek w ciągu dwóch dni roboczych od ich przybycia;
- b) kontrole identyfikacyjne i kontrole fizyczne, w tym badania laboratoryjne 10 % przesyłek, w taki sposób, aby importerzy lub ich przedstawiciele nie mogli przewidzieć, czy dana przesyłka będzie podlegała takim kontrolom; wyniki kontroli fizycznych muszą być dostępne tak szybko, jak jest to technicznie możliwe.

2. Jeżeli wyniki badań laboratoryjnych, o których mowa w ust. 1 lit. b), wykażą niezgodność z wymaganiami, właściwe organy niezwłocznie poinformują Komisję o wynikach za pośrednictwem systemu wczesnego ostrzegania o niebezpiecznych produktach żywnościowych i środkach żywienia zwierząt, ustanowionego w art. 50 rozporządzenia (WE) nr 178/2002.

Artykuł 7

Dalszy transport przesyłek

Właściwy organ w miejscu pierwszego wprowadzenia może zezwolić na dalszy transport przesyłek pochodzących lub wysłanych z Chin i Hongkongu w oczekiwaniu na wyniki kontroli, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b).

Jeżeli właściwy organ udzieli zezwolenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, powiadamia o tym właściwy organ w miejscu przeznaczenia i dostarcza kopię oświadczenia podanego w załączniku, właściwie wypełnionego zgodnie z art. 3, oraz wyniki kontroli, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b), gdy tylko staną się one dostępne.

Państwa członkowskie zapewniają przyjęcie odpowiednich ustaleń w celu zagwarantowania, że przesyłki znajdują się pod stałą kontrolą właściwych organów i nie jest możliwa jakakolwiek ingerencja w oczekiwaniu na wyniki kontroli, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b).

Artykuł 8

Dopuszczenie do swobodnego obrotu

Dopuszczenie do swobodnego obrotu przyborów kuchennych z tworzyw poliamidowych i melaminowych pochodzących lub wysłanych z Chin i Hongkongu jest zależne od przedstawienia organom celnym oświadczenia podanego w załączniku, właściwie wypełnionego zgodnie z art. 3

Artykuł 9**Przedkładanie sprawozdań Komisji**

1. W przypadku przeprowadzania kontroli, o których mowa w art. 6 ust. 1, właściwe organy przechowują następujące informacje:

- a) szczegółowe informacje na temat każdej skontrolowanej przesyłki, w tym:
 - (i) wielkości, tj. liczby wyrobów;
 - (ii) kraju pochodzenia;
- b) liczbę przesyłek objętych pobraniem próbek i badaniami;
- c) wyniki kontroli, o których mowa w art. 6.

2. Państwa członkowskie co kwartał do końca miesiąca następującego po zakończeniu każdego kwartału przedkładają Komisji sprawozdanie zawierające informacje, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 10**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 marca 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie wymagane w odniesieniu do każdej przesyłki zawierającej przybory kuchenne z tworzyw poliamidowych i melaminowych pochodzące lub wysłane z Chińskiej Republiki Ludowej i Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong

Imię i nazwisko oraz dokładny adres (wraz z numerem telefonu lub adresem e-mail) osoby fizycznej lub prawnej wydającej oświadczenie	
Nazwa oraz dokładny adres (wraz z numerem telefonu lub adresem e-mail) podmiotu gospodarczego lub podmiotów gospodarczych, które produkują przybory kuchenne z tworzyw sztucznych znajdujące się w przesyłce	
Nazwa oraz dokładny adres (wraz z numerem telefonu lub adresem e-mail) podmiotu gospodarczego, który jest odpowiedzialny za pierwsze wprowadzenie przesyłki do Unii	
Kod identyfikacyjny przesyłki: Rodzaj i liczba wyrobów znajdujących się w przesyłce: Niniejsza przesyłka zawiera przybory kuchenne z tworzyw sztucznych wyprodukowane z: ☐ poliamidu ☐ melaminy — Przeprowadzono badania analityczne, z których wynika, że wyroby nie uwalniają PAA w ilościach wykrywalnych — Granica wykrywalności zastosowanej metody wynosi — Zarówno wyniki tych badań, jak i opis zastosowanej metody analitycznej załączono do niniejszego dokumentu — Przeprowadzono badania analityczne, z których wynika, że wyroby nie uwalniają formaldehydu w ilościach przekraczających SML = 15 mg/kg — Zarówno wyniki tych badań, jak i opis zastosowanej metody analitycznej załączono do niniejszego dokumentu	
Wykaz załączonych dokumentów potwierdzających, że przesyłka spełnia wymogi dotyczące uwalniania pierwszorzędowych amin aromatycznych lub formaldehydu, określone w dyrektywie 2002/72/WE:	
Ja, niżej podpisany, jako importer przesyłki do Unii, potwierdzam, że przesyłka spełnia wymogi dotyczące uwalniania pierwszorzędowych amin aromatycznych lub formaldehydu, określone w dyrektywie 2002/72/WE	Miejsce i data Imię i nazwisko osoby podpisującej Podpis Dokładny adres (wraz z numerem telefonu i adresem e-mail)
Oświadczenie właściwego organu w sprawie przesyłki:	Dopuszczenie do swobodnego obrotu: ☐ Tak ☐ Nie Miejsce i data Imię i nazwisko osoby podpisującej Podpis Dokładny adres (wraz z numerem telefonu i adresem e-mail)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 285/2011**z dnia 22 marca 2011 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 23 marca 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 marca 2011 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	ET	73,9
	IL	82,8
	JO	71,2
	MA	53,4
	TN	115,9
	TR	90,5
	ZZ	81,3
0707 00 05	EG	170,1
	JO	110,6
	TR	149,2
	ZZ	143,3
0709 90 70	MA	38,2
	TR	114,2
	ZZ	76,2
0805 10 20	EG	54,3
	IL	76,5
	MA	51,2
	TN	56,9
	TR	73,7
	ZZ	62,5
0805 50 10	EG	66,4
	MA	45,2
	TR	49,2
	ZZ	53,6
0808 10 80	AR	91,7
	BR	92,1
	CA	88,7
	CL	98,0
	CN	99,3
	MK	50,2
	US	137,9
	UY	66,1
	ZZ	90,5
0808 20 50	AR	91,9
	CL	80,1
	CN	58,3
	US	79,9
	ZA	97,1
	ZZ	81,5

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 2 marca 2011 r.

zmieniająca decyzję 2008/458/WE ustanawiającą zasady wykonania decyzji nr 575/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej Europejski Fundusz Powrotów Imigrantów na lata 2008–2013 jako część programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi” w odniesieniu do systemów zarządzania i kontroli państw członkowskich, zasad zarządzania administracyjnego i finansowego oraz kryteriów kwalifikowalności wydatków na realizację projektów współfinansowanych ze środków Funduszu

(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 1159)

(Jedynie tekst w języku angielskim, bułgarskim, czeskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim oraz włoskim jest autentyczny)

(2011/177/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję nr 575/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiającą Europejski Fundusz Powrotów Imigrantów na lata 2008–2013 jako część programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi”⁽¹⁾, w szczególności jej art. 23 i art. 35 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W świetle doświadczeń zebranych od czasu uruchomienia Europejskiego Funduszu Powrotów Imigrantów należy sprecyzować zawarte w decyzji Komisji 2008/458/WE⁽²⁾ zobowiązania dotyczące przejrzystości, równego traktowania i niedyskryminacji przy realizacji projektów.
- (2) Państwa członkowskie są zobowiązane informować o realizacji swoich programów rocznych. Należy zatem uściślić rodzaj informacji, jakie muszą przekazywać państwa członkowskie.
- (3) Aby zmniejszyć obciążenia administracyjne spoczywające na państwach członkowskich i zapewnić większą pewność prawa, należy uprościć i uściślić zasady kwalifikowalności kosztów działań współfinansowanych przez Europejski Fundusz Powrotów Imigrantów.
- (4) Większość zmian wprowadzonych niniejszą decyzją powinna stosować się bezzwłocznie. Niemniej jednak, ponieważ realizacja programów rocznych 2009 i 2010 już trwa, zmienione zasady kwalifikowalności kosztów

działań współfinansowanych przez Europejski Fundusz Powrotów Imigrantów powinny stosować się, począwszy od programu rocznego 2011. Niezależnie od tego państwa członkowskie powinny mieć możliwość wcześniejszego stosowania tych zasad, pod pewnymi warunkami.

- (5) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Zjednoczone Królestwo jest związane aktem podstawowym, a tym samym niniejszą decyzją.
- (6) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Irlandia jest związana aktem podstawowym, a tym samym niniejszą decyzją.
- (7) Zgodnie z art. 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie jest związana niniejszą decyzją ani nie podlega jej stosowaniu.
- (8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią wspólnego komitetu „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi”, ustanowionego w decyzji 574/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiającej Fundusz Granic Zewnętrznych na lata 2007–2013 jako część programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi”⁽³⁾.
- (9) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2008/458/WE,

⁽¹⁾ Dz.U. L 144 z 6.6.2007, s. 45.

⁽²⁾ Dz.U. L 167 z 27.6.2008, s. 135.

⁽³⁾ Dz.U. L 144 z 6.6.2007, s. 22.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2008/458/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 9 ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Wszelkie znaczące zmiany w treści zaproszeń do składania projektów są publikowane na tych samych warunkach.”;

2) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Umowy na wykonawstwo

Przy udzielaniu zamówień na realizację projektów organy państwowe, regionalne lub lokalne, podmioty prawa publicznego, stowarzyszenia utworzone przez jeden lub wiele takich organów lub podmiotów prawa publicznego działają zgodnie z właściwymi zasadami i przepisami unijnymi i krajowymi dotyczącymi zamówień publicznych.

Organy inne niż te, o których mowa w ustępie pierwszym, udzielają zamówień na realizację projektów w oparciu o odpowiednie działania publikacyjne mające zagwarantować zgodność z zasadą przejrzystości, niedyskryminacji i równego traktowania. Zamówienia o wartości poniżej 100 000 EUR mogą być udzielane pod warunkiem że dany organ wymaga co najmniej trzech ofert. Bez uszczerbku dla obowiązujących zasad krajowych zamówienia o wartości poniżej 5 000 EUR nie podlegają żadnym obowiązkom proceduralnym.”;

3) art. 21 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucja odpowiedzialna powiadamia Komisję w drodze oficjalnego pisma o wszelkich istotnych zmianach w systemach zarządzania i kontroli oraz przesyła Komisji najszybciej jak to możliwe, lecz najpóźniej z chwilą wejścia takich zmian w życie, zmieniony opis systemu zarządzania i kontroli.”;

4) art. 24 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Tabele finansowe dołączane do sprawozdań okresowych i końcowych przedstawiają kwoty budżetowe w rozbiciu na priorytety i szczególne priorytety określone wytycznymi strategicznymi.”;

5) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się zdania w brzmieniu:

„Wszelkie zmiany do strategii audytu przedłożonej zgodnie z art. 30 ust. 1 lit. c) aktu podstawowego i zatwierdzonej przez Komisję przesyłane są Komisji najszybciej jak to możliwe. Zmienioną strategię audytu sporządza się zgodnie ze wzorem zawartym w załączniku VI, zaznaczając wprowadzane zmiany.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z wyjątkiem sytuacji, gdy każdy z dwóch poprzednich programów rocznych przyjętych przez Komisję odpowiada rocznemu wkładowi Wspólnoty poniżej 1 mln EUR, począwszy od 2010 r. instytucja audytowa przedkłada roczny plan audytu przed dniem 15 lutego każdego roku. Plan audytu sporządza się zgodnie ze wzorem zawartym w załączniku VI. Państwa członkowskie nie są zobowiązane do ponownego przedkładania strategii audytu przy okazji przedstawiania rocznych planów audytu. W przypadku połączonej strategii audytu, o której mowa w art. 30 ust. 2 aktu podstawowego, można przedłożyć połączony plan audytu.”;

6) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Dokumentacja sporządzana przez instytucję certyfikującą

1. Poświadczenie dotyczące wniosku o drugą płatność zaliczkową, o której mowa w art. 39 ust. 4 aktu podstawowego, sporządzane jest przez instytucję certyfikującą i przesyłane Komisji przez instytucję odpowiedzialną w formie zgodnej z załącznikiem VIII.

2. Poświadczenie dotyczące wniosku o płatność końcową, o której mowa w art. 40 ust. 1 lit. a) aktu podstawowego, sporządzane jest przez instytucję certyfikującą i przesyłane Komisji przez instytucję odpowiedzialną w formie zgodnej z załącznikiem IX.”;

7) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 37

Elektroniczna wymiana dokumentów

Oprócz podpisanych wersji papierowych dokumentów, o których mowa w rozdziale 3, informacje przesyła się również drogą elektroniczną.”;

8) w załącznikach wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

1. Artykuł 1 pkt 1–7 oraz pkt 1–5 załącznika stosuje się od dnia przyjęcia niniejszej decyzji.

2. Punkt 6 załącznika stosuje się najpóźniej od momentu wdrażania programów rocznych 2011.

3. Państwa członkowskie decydują o stosowaniu pkt 6 załącznika w odniesieniu do trwających i przyszłych projektów, począwszy od programów rocznych 2009 i 2010 w pełnym poszanowaniu zasad równego traktowania, przejrzystości i niedyskryminacji. W takim przypadku państwo członkowskie stosuje w całości nowe zasady do danego projektu i, we właściwych przypadkach, wprowadza zmiany do umowy o dotację. Jedynie w odniesieniu do wydatków na pomoc techniczną państwa członkowskie mogą zdecydować o stosowaniu pkt 6 załącznika, począwszy od programu rocznego 2008.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Belgii, Republiki Bułgarii, Republiki Czeskiej, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Estońskiej, Irlandii, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Rumunii, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej, Republiki Finlandii, Królestwa Szwecji i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli dnia 2 marca 2011 r.

W imieniu Komisji
Cecilia MALMSTRÖM
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach do decyzji 2008/458/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

1.1. skreśla się pkt 2;

1.2. skreśla się ppkt 4.2.

2. W załączniku IV wprowadza się następujące zmiany:

2.1. w części A ppkt 1.2 otrzymuje brzmienie:

„1.2. Opis procesu wyboru projektów (na poziomie instytucji odpowiedzialnej/instytucji delegowanej lub jednostek powiązanych) i ich wyników”;

2.2. w części A pkt 2 tabela 1 ostatnia kolumna skreśla się słowo „kwalifikowalne”.

3. W załączniku V część A wprowadza się następujące zmiany:

3.1. ppkt 1.2 otrzymuje brzmienie:

„1.2. Aktualizacja sprawozdania okresowego w zakresie opisu organizacji wyboru projektów (na poziomie instytucji odpowiedzialnej/instytucji delegowanej lub jednostek powiązanych) i ich wyników, w odpowiednich przypadkach”;

3.2. dodaje się ppkt 1.8 w brzmieniu:

„1.8. Potwierdzenie, że od ostatnich zmian zgłoszonych Komisji w dniu ... r. nie nastąpiły znaczące zmiany w zakresie systemów zarządzania i kontroli.”;

3.3. pkt 4 otrzymuje brzmienie:

Sprawozdanie końcowe z realizacji programu rocznego Tabela 1 Szczegółowe sprawozdanie finansowe															
Państwo członkowskie: [...] Program roczny, którego dotyczy sprawozdanie: [...] Stan na: [dzień/miesiąc/rok]															
(wszystkie dane w EUR)				Zaprogramowane przez państwo członkowskie (zgodne z programem rocznym zatwierdzonym przez Komisję)			Przydzielone na poziomie państwa członkowskiego			Kwoty rzeczywiste zatwierdzone przez organ odpowiedzialny (koszty poniesione przez beneficjentów oraz końcowy wkład WE)					
Działania	Projekty	Nr ref. priorytetu	Nr ref. szczegółowego priorytetu ⁽¹⁾	Koszty zaprogramowane ogółem	Wkład WE	% wkład WE	Ogółem koszty kwalifikowalne	Wkład WE	% wkład WE	Ogółem koszty kwalifikowalne	Wkład WE	% wkład WE	Wkład osób trzecich	Wpływy wygenerowane przez projekt	Płatności/zwroty, jakich musi dokonać organ odpowiedzialny
				(a)	(b)	(c = b/a)	(d)	(e)	(f = e/d)	(g)	(h)	(i = h/g)	(j)	(k)	(l)
Działanie 1: [...]	projekt 1: [...]														
	projekt N: [...]														
Razem Działanie 1															
Działanie ...: [...]	projekt 1: [...]														
	projekt N: [...]														
Razem Działanie ...: [...]															
Działanie N: [...]	projekt 1: [...]														
	projekt N: [...]														
Razem Działanie N															
Pomoc techniczna															
Inne działania ⁽¹⁾															
SUMA				0	0	0 %	0	0	0 %	0	0	0 %	0		

⁽¹⁾ W stosownych przypadkach.”

3.4. pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6. ZAŁĄCZNIKI

Zgodność wydatków kwalifikowalnych i przychodów projektu z zasadą braku zysku oraz skróconym opisem projektu.

Sprawozdanie końcowe z realizacji programu rocznego							
Tabela 6A							
Koszty kwalifikowalne projektu i źródła dochodu. Zgodność z zasadą non-profit określoną w pkt I.3.3 załącznika XI							
Stan na: dzień/miesiąc/rok							
	Koszty kwalifikowalne			Źródła dochodu			
	Koszty bezpośrednie	Koszty pośrednie	Koszty kwalifikowalne ogółem	Wkład UE	Wkład stron trzecich	Wpływy wygenerowane przez projekt	Przychód całkowity (określony w pkt I.3.3 załącznika XI)
	(a)	(b)	(c) = (a) + (b)	(e)	(f)	(g)	(h) = (e) + (f) + (g)
Nr ref. projektu							
Nr ref. projektu							
Nr ref. projektu							
itd.							
RAZEM DZIAŁANIE 1							
Nr ref. projektu							
Nr ref. projektu							
Nr ref. projektu							
itd.							
RAZEM DZIAŁANIE 2							
Nr ref. projektu							
Nr ref. projektu							
Nr ref. projektu							
itd.							
RAZEM DZIAŁANIE N							
POMOC TECHNICZNA							
RAZEM PROGRAM ROCZNY							

Sprawozdanie końcowe z realizacji programu rocznego	
Tabela 6B	
Sprawozdanie z projektu	
Stan na: (dzień/miesiąc/rok)	
Nr ref. i nazwa projektu:	
Beneficjent końcowy:	
Działanie (nr):	
Priorytet (nr):	
We właściwych przypadkach – szczególny priorytet	
Krótkie streszczenie techniczne	
We właściwych przypadkach – uzasadnienie odnoszące się do szczególnego priorytetu	
Cele i wyniki w oparciu o wskaź- niki – osiągnięcia projektu”	

4. W załączniku VIII wprowadza się następujące zmiany:

4.1. tytuł otrzymuje brzmienie:

„WZÓR POŚWIADCZENIA DRUGIEJ PŁATNOŚCI ZALICZKOWEJ”;

4.2. w przepisie 1 skreśla się słowo „kwalifikowalnych”;

4.3. pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Deklarowane wydatki zostały poniesione w związku z działaniami wybranymi do finansowania zgodnie z kryteriami programu rocznego;”.

5. W załączniku IX tytuł otrzymuje brzmienie:

„WZÓR POŚWIADCZENIA PŁATNOŚCI KOŃCOWEJ”;

6. Załącznik XI otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK XI

KRYTERIA KWALIFIKOWALNOŚCI WYDATKÓW EUROPEJSKI FUNDUSZ POWROTÓW IMIGRANTÓW

I. Przepisy ogólne

I.1. Zasady podstawowe

1. Zgodnie z aktem podstawowym wydatek jest kwalifikowalny, gdy:

- a) mieści się w ramach Funduszu i jego celów, jak określono w art. 1, 2 i 3 aktu podstawowego;
- b) dotyczy kwalifikowalnych działań i środków wymienionych w art. 4 i 5 aktu podstawowego;
- c) jest konieczny do realizacji działań objętych projektem, stanowiących część programów wieloletnich i rocznych, zatwierdzonych przez Komisję;
- d) jest uzasadniony i zgodny z zasadami należytego zarządzania finansami, w szczególności, opłacalności oraz efektywności kosztowej;
- e) został poniesiony przez beneficjenta końcowego lub partnerów w ramach projektu, którzy muszą prowadzić działalność zarejestrowaną w jednym z państw członkowskich, co nie dotyczy organizacji sektora publicznego ustanowionych w drodze porozumień międzyrządowych oraz specjalnych agencji ustanowionych przez takie organizacje, Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża oraz Międzynarodowej Federacji Stowarzyszeń Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca. Zgodnie z art. 39 ust. 2 niniejszej decyzji przepisy dotyczące beneficjenta końcowego stosuje się *mutatis mutandis* wobec partnerów w ramach projektu;
- f) jest związany z grupami docelowymi określonymi w art. 7 aktu podstawowego;
- g) został poniesiony zgodnie z odpowiednimi postanowieniami umowy o dotację.

2. W przypadku działań wieloletnich w rozumieniu art. 15 ust. 6 aktu podstawowego jedynie część działania współfinansowanego w ramach programu rocznego jest uznawana za projekt, do którego zastosowanie mają zasady kwalifikowalności.

3. Projekty wspierane przez Fundusz nie są finansowane z innych źródeł objętych budżetem Wspólnoty. Projekty wspierane przez Fundusz są współfinansowane ze źródeł publicznych lub prywatnych.

I.2. Budżet projektu

Budżet projektu przedstawiany jest w następujący sposób:

Wydatki	Przychody
+ Koszty bezpośrednie (KB)	+ Wkład WE (określony jako najniższy z trzech wartości wskazanych w art. 12 niniejszej decyzji)
+ Koszty pośrednie (stały udział KB, określony w umowie o dotację)	+ Wkład beneficjenta końcowego oraz partnerów w ramach projektu
	+ Wkład osób trzecich
	+ Zyski wygenerowane przez projekt
= Łączny kwalifikowalny koszt (ŁKK)	= Przychody całkowite (PC)

Budżet jest zbilansowany: łączny kwalifikowalny koszt równy jest przychodom całkowitym.

I.3. Przychody i zasada braku zysku (ang. Non-Profit Principle)

1. Projekty wspierane przez Fundusz nie mogą być nastawione na zysk (non-profit). Jeżeli na koniec projektu źródła przychodów (w tym otrzymane zyski) przekroczą wydatki, wkład Funduszu w projekt zostanie odpowiednio zredukowany. Wszystkie źródła przychodu projektu muszą zostać odnotowane w księgach beneficjenta końcowego lub dokumentach podatkowych, a także muszą być identyfikowalne i dostępne do kontroli.
2. Przychody projektu pochodzą z wszystkich wkładów finansowych przyznanych na projekt przez Fundusz, ze źródeł publicznych lub prywatnych, w tym własnego wkładu beneficjenta końcowego, oraz ze wszelkich zysków otrzymanych w ramach projektu. Na potrzeby niniejszej zasady, zyski te obejmują przychody projektu w okresie kwalifikowalności, zgodnie z punktem I.4, ze sprzedaży, dzierżawy, usług, opłat oraz innych podobnych przychodów.
3. Wkład Wspólnoty wynikający ze stosowania zasady braku zysku, jak określono w art. 12 lit. c) niniejszej decyzji, jest równy »łącznemu kwalifikowalnemu kosztowi« pomniejszonemu o »wkład osób trzecich« oraz »zyski otrzymane w ramach projektu«.

I.4. Okres kwalifikowalności

1. Koszty związane z projektem muszą zostać poniesione, a odpowiednie płatności (poza amortyzacją) dokonane po dniu 1 stycznia roku wskazanego w decyzji o finansowaniu, zatwierdzającej programy roczne państw członkowskich. Okres kwalifikowalności trwa do dnia 30 czerwca roku N (*) + 2, co oznacza, że koszty związane z projektem muszą zostać poniesione przed tym dniem.
2. Wyjątek od okresu kwalifikowalności określonego w ust. 1 dotyczy pomocy technicznej dla państw członkowskich (zob. punkt IV.3).

(*) Gdzie »N« oznacza rok wskazany w decyzji o finansowaniu zatwierdzającej programy roczne państw członkowskich.

I.5. Rejestrowanie wydatków

1. Wydatki odpowiadają płatnościom beneficjenta końcowego. Muszą one mieć postać operacji finansowych (gotówkowych), z wyjątkiem amortyzacji.
2. Zasadniczo wydatki powinny być potwierdzone rachunkami. Jeżeli jest to niemożliwe, wydatki powinny być potwierdzone dokumentami księgowymi lub dokumentami uzupełniającymi o równorzędnej wartości ewidencyjnej.
3. Wydatki muszą być identyfikowalne i weryfikowalne. W szczególności muszą być:

- a) zarejestrowane w księgach beneficjenta końcowego;

- b) określone zgodnie z odpowiednimi standardami rachunkowości kraju siedziby beneficjenta końcowego oraz zwyczajową praktyką księgowania kosztów beneficjenta końcowego; oraz
 - c) zadeklarowane zgodnie z wymogami odpowiednich przepisów podatkowych i socjalnych.
4. W stosownych przypadkach beneficjenci końcowi są zobowiązani do przechowywania poświadczonych kopii dokumentów księgowych, potwierdzających przychody osiągnięte i wydatki poniesione przez partnerów w związku z danym projektem.
5. Przechowywanie i przetwarzanie dokumentów, o których mowa w ust. 2–4, musi być zgodne z krajowymi przepisami o ochronie danych.
- 1.6. *Zasięg terytorialny*
1. Wydatki na działania i środki określone w art. 4 i 5 aktu podstawowego muszą zostać poniesione:
- a) przez beneficjentów końcowych określonych w pkt I.1 ust. 1 lit. e); oraz
 - b) na terytorium państw członkowskich lub państw trzecich.
2. Partnerzy w ramach projektu, którzy prowadzą działalność zarejestrowaną w kraju trzecim, mogą uczestniczyć w projektach jedynie na zasadzie bezkosztowej, z wyjątkiem międzynarodowych organizacji sektora publicznego ustanowionych w drodze porozumień międzyrządowych oraz specjalnych agencji ustanowionych przez takie organizacje, Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża oraz Międzynarodowej Federacji Stowarzyszeń Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycza.

II. Kategorie wydatków kwalifikowalnych (na poziomie projektu)

II.1. *Bezpośrednie wydatki kwalifikowalne*

Bezpośrednie wydatki kwalifikowalne projektu stanowią koszty, które – biorąc pod uwagę ogólne zasady kwalifikowalności określone w części I – są identyfikowalne jako konkretne koszty związane bezpośrednio z realizacją projektu. Koszty bezpośrednie muszą być uwzględnione w prognozie całkowitego budżetu projektu.

Kwalifikowalne są następujące koszty bezpośrednie:

II.1.1. *Koszty personelu*

- 1. Koszty personelu oddelegowanego do projektu odpowiadające płacom realnym powiększonym o składki na zabezpieczenie społeczne i inne koszty ustawowe są kwalifikowalne, pod warunkiem że odpowiadają polityce zwyczajowo stosowanej przez beneficjenta w zakresie wynagrodzeń.
- 2. W przypadku organizacji międzynarodowych kwalifikowalne koszty personelu mogą obejmować świadczenia na pokrycie ustawowych zobowiązań i uprawnień w zakresie wynagrodzenia.
- 3. Odpowiednie koszty wynagrodzeń personelu organów publicznych stanowią koszty kwalifikowalne w stopniu, w jakim są związane z kosztami zadań, które nie byłyby realizowane przez dany organ publiczny, gdyby nie przystąpiono do realizacji danego projektu; personel ten musi być oddelegowany lub przydzielony do realizacji projektu na mocy pisemnej decyzji beneficjenta końcowego.
- 4. Koszty personelu muszą być szczegółowo określone w planie budżetowym, z podaniem stanowisk i liczby personelu.

II.1.2. *Koszty podróży i utrzymania*

- 1. Koszty podróży i utrzymania są kwalifikowalne jako koszty bezpośrednie w przypadku personelu i innych osób, które uczestniczą w działaniach związanych z projektem i których podróże są konieczne dla realizacji projektu.
- 2. Koszty podróży są kwalifikowalne na podstawie rzeczywistych poniesionych kosztów. Stawki zwrotu kosztów muszą bazować na najtańszej formie transportu publicznego, a przeloty – z zasady – są dopuszczalne tylko w przypadku podróży na odległość ponad 800 km (podróż w obie strony) lub gdzie uwarunkowania geograficzne uzasadniają podróż samolotem. Przy korzystaniu z prywatnego samochodu, zwrot ma miejsce z reguły na podstawie kosztu transportu publicznego lub stawki kilometrowej, zgodnie z opublikowanymi przepisami w tym zakresie w danym państwie członkowskim lub stosowanymi przez beneficjenta końcowego.

3. Koszty utrzymania są kwalifikowalne na podstawie rzeczywistych kosztów lub diety dziennej. Jeżeli organizacja posiada własne stawki dzienne (dodatek z tytułu kosztów utrzymania), stosuje się je do limitów określonych przez państwo członkowskie zgodnie z krajowym ustawodawstwem i praktyką. Dodatek z tytułu kosztów utrzymania obejmuje koszty transportu lokalnego (w tym taksówek), zakwaterowanie, posiłki, lokalne rozmowy telefoniczne oraz wydatki różne.

II.1.3. W y p o s a ż e n i e

II.1.3.1. Zasady ogólne

1. Koszty związane z nabyciem sprzętu są kwalifikowalne tylko, jeżeli są konieczne do realizacji projektu. Sprzęt musi mieć właściwości techniczne wymagane do spełnienia przez projekt odpowiednich norm i standardów.
2. Wybór pomiędzy leasingiem, dzierżawą a zakupem zawsze musi się opierać na zasadzie wyboru najtańszej opcji. Niemniej jednak zakup dopuszcza się, jeśli leasing lub wynajem nie jest możliwy ze względu na krótki okres trwania projektu lub szybki spadek wartości.

II.1.3.2. Dzierżawa i leasing

Wydatki związane z dzierżawą i leasingiem są kwalifikowalne do współfinansowania zgodnie z przepisami państwa członkowskiego, ustawodawstwa krajowego oraz praktyki krajowej, a także okresem dzierżawy lub leasingu na potrzeby projektu.

II.1.3.3. Zakup

1. Jeżeli zakup sprzętu odbywa się w trakcie trwania projektu, w budżecie należy wskazać, czy finansowanie obejmuje pełen koszt, czy jedynie tą część amortyzacji sprzętu, która odpowiada okresowi użycia na potrzeby projektu oraz stawce rzeczywistego zużycia w ramach projektu. W drugim przypadku obliczeń dokonuje się zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi.
2. Koszty sprzętu nabytego przed rozpoczęciem projektu, lecz użytkowanego na potrzeby projektu, są kwalifikowalne w wysokości amortyzacji. Koszty te nie są jednak kwalifikowalne, jeżeli sprzęt został nabyty z dotacji Wspólnoty.
3. W przypadku poszczególnych elementów, których koszt jest niższy niż 20 000 EUR, kwalifikowalny jest całkowity koszt nabycia, pod warunkiem że sprzęt jest zakupiony przed trzema ostatnimi miesiącami projektu. Poszczególne elementy, których koszt jest równy lub wyższy niż 20 000 EUR, kwalifikowalne są jedynie w oparciu o koszty amortyzacji.

II.1.4. N i e r u c h o m o ś c i

II.1.4.1. Zasady ogólne

W przypadku zakupu, budowy, remontu lub najmu nieruchomości, nieruchomość musi charakteryzować się danymi technicznymi wymaganymi w projekcie oraz spełniać odpowiednie normy i standardy.

II.1.4.2. Zakup, budowa, remont

1. Jeżeli nabycie nieruchomości jest konieczne do realizacji projektu i jest w sposób oczywisty związane z jego celami, zakup nieruchomości, tzn. gotowych budynków, lub budowa nieruchomości stanowi koszt kwalifikowalny do współfinansowania, pod następującymi warunkami, bez uszczerbku dla stosowania surowszych przepisów krajowych:
 - a) od niezależnego rzeczoznawcy majątkowego lub uprawnionego organu urzędowego należy uzyskać opinię stwierdzającą, że cena nie przekracza wartości rynkowej, zaświadczającą, że nieruchomość jest zgodna z przepisami krajowymi lub określającą punkty, w których takiej zgodności nie ma, a które beneficjent końcowy ma zamiar usunąć w ramach projektu;
 - b) nieruchomość nie została nabyta z dotacji Wspólnoty przed rozpoczęciem projektu;

- c) nieruchomość będzie wykorzystywana jedynie na cele określone w projekcie przez okres nie krótszy niż pięć lat od daty zakończenia projektu;
 - d) kwalifikowalna jest wyłącznie część amortyzacji tych aktywów odpowiadająca okresowi ich użytkowania w ramach projektu oraz poziomowi rzeczywistego wykorzystania przez projekt; amortyzację oblicza się zgodnie z krajowymi przepisami o rachunkowości.
2. Pod warunkiem określonym w ust. 1 lit. c) pełen koszt prac remontowych, modernizacji i renowacji jest kwalifikowalny do maksymalnej wartości 100 000 EUR. Powyżej tego pułapu mają zastosowanie warunki określone w ust. 1 lit. c) i d).

II.1.4.3. Najem

Najem nieruchomości stanowi koszt kwalifikowalny do współfinansowania, jeżeli istnieje wyraźny związek między najmem a celami danego projektu, pod następującymi warunkami, bez uszczerbku dla stosowania surowszych przepisów krajowych:

- a) nieruchomość nie została nabyta z dotacji Wspólnoty;
- b) nieruchomość będzie wykorzystywana jedynie w celu realizacji projektu. W przeciwnym razie kwalifikowalna jest tylko część kosztów odpowiadająca wykorzystaniu w ramach projektu.

II.1.5. Towary konsumpcyjne, zaopatrzenie i usługi ogólne

Koszty nabycia towarów konsumpcyjnych, zaopatrzenia i usług ogólnych są kwalifikowalne, pod warunkiem że można je zidentyfikować oraz że są bezpośrednio potrzebne do realizacji projektu.

II.1.6. Podwykonawstwo

- 1. Jako zasadę ogólną należy przyjąć, że beneficjenci końcowi muszą posiadać możliwość samodzielnego zarządzania projektem. Kwota odpowiadająca zadaniom podzlecanym w ramach projektu musi zostać wyraźnie wskazana w umowie o dotację.
- 2. Wydatki związane z następującymi rodzajami podwykonawstwa są niekwalifikowalne do współfinansowania przez Fundusz:
 - a) podwykonawstwo zadań związanych z ogólnym zarządzaniem projektem;
 - b) podwykonawstwo, które zwiększa koszty projektu bez dodania proporcjonalnej wartości;
 - c) podwykonawstwo przez pośredników lub doradców z zapłatą określaną jako udział łącznego kosztu projektu, chyba że taka zapłata jest uzasadniona przez beneficjenta końcowego poprzez odniesienie do rzeczywistej wartości świadczonej pracy lub usług.
- 3. W każdym przypadku podwykonawcy muszą zobowiązać się do dostarczenia wszystkim instytucjom audytowym i kontrolnym wszelkich wymaganych informacji w związku z wykonywanymi działaniami.

II.1.7. Koszty wynikające bezpośrednio z wymogów związanych ze współfinansowaniem unijnym

Koszty ponoszone w celu spełnienia wymogów związanych ze współfinansowaniem unijnym, na przykład w związku z upublicznieniem, przejrzystością, oceną projektu, audytem zewnętrznym, gwarancjami bankowymi, tłumaczeniami itd. są kwalifikowalne jako koszty bezpośrednie.

II.1.8. Wynagrodzenie ekspertów

Koszty obsługi prawnej, notarialnej oraz dotyczące ekspertów technicznych i finansowych są kwalifikowalne.

II.1.9. Szczególne wydatki związane z grupami docelowymi

- 1. Szczególne wydatki na rzecz grup docelowych zgodnie ze środkami wyszczególnionymi w art. 5 aktu podstawowego polegają na pełnym lub częściowym wsparciu w formie:
 - a) zwrotu kosztów poniesionych przez beneficjenta na rzecz grup docelowych;
 - b) pokrycia kosztów poniesionych przez osoby powracające, które beneficjent końcowy zwraca osobom powracającym; lub
 - c) wypłaty bezzwrotnych kwot ryczałtowych (tak jak w przypadku ograniczonego wsparcia na rozpoczęcie działalności gospodarczej oraz zachęt finansowych dla osób powracających, opisanych w art. 5 ust. 8 i 9 aktu podstawowego).

2. Wydatki te są kwalifikowalne pod następującymi warunkami:

- a) beneficjent końcowy przechowuje wymagane informacje oraz dowody na to, że osoby otrzymujące wsparcie należą do szczególnych grup docelowych określonych w art. 5 aktu podstawowego i znajdują się w opisanej tam sytuacji, co sprawia, że kwalifikują się do otrzymania takiej pomocy;
- b) beneficjent końcowy przechowuje wymagane informacje na temat osób powracających otrzymujących pomoc, aby umożliwić odpowiednią identyfikację tych osób, datę ich powrotu do kraju; przechowuje także dowody na to, że osoby te otrzymały wspomnianą pomoc;
- c) beneficjent końcowy przechowuje dowody udzielenia wsparcia (takie jak faktury i rachunki), a w przypadku kwot ryczałtowych przechowuje dowody, że dane osoby otrzymały takie wsparcie.

Przechowywanie i przetwarzanie wyżej wymienionych informacji musi odbywać się zgodnie z krajowymi przepisami o ochronie danych.

3. Środki pomocowe otrzymane po powrocie do kraju trzeciego, takie jak szkolenia i pomoc w znalezieniu zatrudnienia, krótkoterminowe środki potrzebne w procesie reintegracji oraz pomoc udzielana po powrocie, opisane odpowiednio w art. 5 ust. 5, 8 i 9 aktu podstawowego, nie mogą być stosowane przez dłużej niż 12 miesięcy od powrotu obywatela kraju trzeciego.

II.2. Pośrednie wydatki kwalifikowalne

1. Kwalifikowalne koszty pośrednie działania to koszty, które – przy poszanowaniu warunków kwalifikowalności określonych w pkt I.1 ust. 1 – nie mogą zostać uznane za koszty specyficzne działania, związane bezpośrednio z jego realizacją.
2. W drodze odstępstwa od pkt I.1 ust. 1 lit. e) i pkt I.5 koszty pośrednie poniesione podczas realizacji działania mogą się kwalifikować do finansowania na podstawie ryczałtu ustalonego w wysokości co najwyżej 7 % kwoty całkowitych kosztów kwalifikowalnych.
3. Organizacje otrzymujące dotacje na działalność z budżetu Unii nie mogą włączyć kosztów pośrednich do swojego planu budżetowego.

III. Wydatki niekwalifikowalne

Następujące koszty są niekwalifikowalne:

- a) VAT, chyba że beneficjent końcowy udowodni, że nie jest w stanie go odzyskać;
- b) zysk z kapitału, zadłużenie i opłaty za obsługę zadłużenia, odsetki od debetu, prowizje z tytułu wymiany walut oraz straty z tego tytułu, rezerwy na straty lub potencjalne przyszłe zobowiązania, należne odsetki, wątpliwe wierzytelności, mandaty, kary finansowe, koszty postępowania sądowego oraz zbyt wysokie lub nieuzasadnione wydatki;
- c) koszty reprezentacyjne wyłącznie dla personelu projektu. Uzasadnione koszty goszczenia na imprezach towarzyskich w interesie projektu, na przykład na koniec projektu lub spotkania grupy sterującej projektem, są dopuszczalne;
- d) koszty zadeklarowane przez beneficjenta końcowego objęte innym projektem lub programem prac dotowanym przez Wspólnotę;
- e) zakup ziemi;
- f) wkłady rzeczowe.

IV. Pomoc techniczna z inicjatywy państw członkowskich

1. Wszelkie koszty konieczne do wdrożenia Funduszu przez instytucję odpowiedzialną, instytucję delegowaną, instytucję audytową, instytucję certyfikującą i inne organy wspierające wykonanie działań wymienionych w ust. 2 są kwalifikowalne w ramach pomocy technicznej w zakresie określonym w art. 17 aktu podstawowego.
2. Obejmuje to następujące środki:
 - a) wydatki związane z przygotowaniem, wyborem, wyceną, zarządzaniem i monitoringiem działań;
 - b) wydatki związane z audytami i kontrolami na miejscu obejmującymi działania lub projekty;
 - c) wydatki związane z oceną działań lub projektów;

- d) wydatki związane z informacją, rozpowszechnianiem i przejrzystością działań;
 - e) wydatki z tytułu nabycia, instalacji i obsługi komputerowych systemów zarządzania, monitoringu i oceny Funduszu;
 - f) wydatki na spotkania komitetów monitorujących i podkomitetów związanych z realizacją działań; wydatki te mogą również uwzględniać koszty ekspertów i innych uczestników takich komitetów, w tym uczestników z krajów trzecich, jeśli ich obecność jest konieczna do skutecznej realizacji działań;
 - g) wydatki na zwiększenie zdolności administracyjnych w zakresie wdrażania Funduszu.
3. Działania i płatności związane z pomocą techniczną muszą zostać wykonane po dniu 1 stycznia roku określonego w decyzji finansowej zatwierdzającej programy roczne państw członkowskich. Okres kwalifikowalności trwa do terminu składania ostatecznych sprawozdań z wykonania programu rocznego.
4. Wszelkie zamówienia muszą być przeprowadzane zgodnie z krajowymi zasadami zamówień publicznych przyjętymi w danym państwie członkowskim.
5. Państwa członkowskie mogą wykorzystać środki na pomoc techniczną dla Funduszu razem ze środkami na pomoc techniczną dla niektórych lub wszystkich czterech Funduszy. Jednakże w tym przypadku tylko część kosztów w związku z realizacją wspólnych środków w ramach tego Funduszu jest kwalifikowalna w ramach Funduszu, a państwo członkowskie zapewnia, że:
- a) część kosztów na wspólne środki jest podejmowana z odpowiedniego Funduszu w sposób uzasadniony i weryfikowalny; oraz
 - b) koszty nie są finansowane podwójnie.”.
-

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL